

ЕЛИЗАБЕТ ГЕЙДЖ ГОБЛЕНЪТ

Превод от английски: Теодора Давидова, 1997

chitanka.info

В една топла пролетна вечер в имението на Чарлс Дъчейз се събира цветът на обществото в Ню Орлийнз, за да бъде отпразнуван юбилейният двадесет и пети бал с маски, станал традиция в избраното общество на града. Тазгодишният бал е посветен на прочути любовни двойки през вековете.

Идеята на домакините става повод за странни разкрития от съвременния живот на маскираните.

ПЪРВА ГЛАВА

— Марк Белфорт ще бъде там. Казах ли ти? — подхвърли уж небрежно Джийни.

В момента, в който Карен Медисън чу предупреждението от устата на приятелката си, се почувства в опасност. Балът с маски в Сан Суси ѝ се струваше прелестен отдих от всекидневието, а сега неочаквано се превърна в скок в неизвестността.

Двете слязоха от таксито почти едновременно — Карен в костюм на Жулиета, стил Италиански Ренесанс, а Джийни с одежди, ексцентрично напомнящи за Изолда, и се отправиха да поздравят домакините. Чарлз Дъчейз, облечен като Наполеон, ги представи на жена си Милисът, чийто костюм на Жозефина въпреки всичко не можеше да скрие загрижения ѝ вид.

— Джийни! — възкликна Чарлз. — Тази вечер си по-прекрасна от всеки друг път!

— Благодаря ти — отвърна момичето. — И маската има заслуга за това.

— Глупости, скъпа! — По лицето на Чарлз пробягна странна смесица от упрек и съжаление. Упрек към склонността на Джийни да се подценява и съжаление заради момичето. Джийни не беше красива. Прилепналият ѝ костюм не успяваше да прикрие пълната ѝ фигура и за съжаление в думите ѝ, че маската прикрива несъвършените ѝ черти, имаше голяма доза истина. Джийни години наред се криеше зад маската на „душата на компанията“ и май се очакваше Изолда да изиграе същата роля.

— Това вероятно е прочутата ти приятелка от Кънетикът, за която сме слушали толкова много — додаде Чарлз и протегна ръка на Карен.

— Много ми е приятно — рече младата жена. — Имате прекрасна къща.

— Когато плащам данъците за нея, не мисля така — усмихна се той. — Но сте права. Чудесна е!

— Напомня ми двери към миналото.

— Понякога ми прилича на врата само в една посока — обади се Мили. — Човек лесно хлътва в претрупаната със стари вещи атмосфера от преди Гражданската война и не може да се измъкне назад към съвременността. Усещане, което ние, южняците, познаваме до болка.

— Не вярвам една истинска янки като вас да се вълнува твърде от миналото — вметна Чарлз.

— Може и да сте прав — съгласи се Карен. — Не съм мислила по този въпрос.

В интерес на истината в определени моменти Карен се улавяше, че изпитва странен копнеж по миналото. Новината, че Марк Белфорт ще присъства на празненството, ѝ подежда като мощно завъртане на часовника на нейния живот и я захвърли във водовъртеж от чувства, с които се бе борила години наред. Имението на Дъчейз, сякаш възродено от миналото, само засили усещането за връщане на времето в съзнанието ѝ.

— Да вървим — подкани я приятелката ѝ малко припряно, очевидно забелязала, че Карен се отдава на размисъл. — Искам да те запозная с някои хора.

— Нека го направя аз — предложи Чарлз.

— По-добре остани да посрещнеш закъснелите гости — спря го Джийни. — Познавам всички. Ще пазя Карен от досадниците и ще се погрижа да добие правилно впечатление за обществото на Кресънт сити.

Чарлз махна дружелюбно с ръка и я остави да прави каквото иска. Двете приятелки кимнаха любезно на Мили, която в този момент размахваше раздражено дима от пурата, увил се около главата ѝ.

Оказа се, че почти нямаше човек, когото Джийни да не познава. Странното бе, че маските по лицата на хората нито веднъж не я подведоха и тя без колебание отгатваше имената им, за да ги представи на Карен. По този начин постепенно я запозна с интересни хора от най-добрите семейства на Ню Орлийнз. Красноречивата сбирка от френски имена, всичките произнесени с деликатно южняшко провлачване, доукраси аромата на вечерта.

За съжаление Карен не познаваше хората, ето защо истинските им имена бързо се загубваха зад маските и сложните костюми, докато

най-накрая се сливаха в многоцветна картина върху фона на покритите с ламперия стени на салона. Имаше нещо нереално в атмосферата наоколо и то бе по-скоро опасно и вълнуващо.

Карен неотклонно следваше Джийни сякаш тя бе скъпоценен спасителен пояс, който щеше да я отведе до заветния бряг далеч от спомените ѝ. Шестнайсетгодишна и самотна, Карен бе учила една година в този град, когато се сприятели с грозноватата, мълчалива Джийни, която така и не успя да разцъфне като повечето свои връстнички.

Приятелството им бе претърпяло и добри, и лоши дни. Зародило се в училище, то продължи близо година след това, през което време момичетата постоянно си пишеха. После постепенно писмата се разрешиха, поради появилите се нови ангажменти — Джийни си остана в Ню Орлийнз, а Карен се готвеше да постъпи в Барнард. След време Джийни замина за една година в Париж, за да усъвършенства френския си, което бе и основната ѝ специалност в университета, а по странен каприз на съдбата по същото време Карен също се озова там, за един семестър, за да продължи образованието си по математика и социология в Сорбоната. Карен, както винаги, се отнасяше сериозно към заниманията си, а Джийни неизменно поддържаше вече възприетата от нея роля да бъде „душата на компанията“. Правиха продължителни разходки в Латинския квартал и до връщането на Карен у дома приятелството им се беше укрепило завинаги. Редовни писма и телефонни разговори поддържаха връзката им през годините.

Карен се възхищаваше от неизтощимата енергия на Джийни и от лекотата, с която общуваше с хората. Ала и не спираше да се пита дали причината за тяхното приятелство не бе само живата връзка, която поддържаше по-скоро Джийни. Пак Джийни бе единственият човек от обкръжението на Карен, който бе станал свидетел на емоционалните кризи в нейната най-ранна младост. Разбира се, дори Джийни не знаеше докрай всички подробности около онези тежки моменти в живота на приятелката си. Никой не ги познаваше в детайли, освен самата Карен... и Марк Белфорт.

Карен си даде сметка, че докато се стараеше да стои настрана от непознатите около себе си, търсеше с поглед една сложна личност — позната и непозната в същото време. Не беше виждала Марк от десетина години. Ако се бе променил толкова, колкото самата тя,

вероятно бе неузнаваем, поне на външен вид. Да не говорим за онова, което се криеше зад маската му, каквато и да бе тя.

В едно от големите огледала видя отражението си. Изглеждаше страхотно в дълбоко деколтираната си рокля и внимателно подредената си фризура в ренесансов стил. Отслабнала бе значително през последната година и лицето ѝ бе изпито и замислено, но странно привлекателно. Стегнатият корсаж на роклята подчертаваше тънката ѝ фигура. Неволно се усмихна на илюзията. Та тя бе жена от края на двайсети век, отслабнала от преумора и напрежение, която се опитваше да прилича на девойка от шестнайсети век, чиято крехкост би трябвало да е резултат от незрялата възраст и да има алегоричен смисъл.

Залата бе изпълнена със звуците на оркестъра и гласовете на гостите. Карен чакаше да я запознаят с мъжа, когото не искаше да види. Репетираше на ум репликите, които би трябвало да го убедят, че тя не го помни и се губеше в догадки дали и той щеше да се прави, че не я познава.

Малко преди десет Мили се приближи до Карен в стаята, където тя разговаряше с няколко души, придружена от мъж с маска и костюм на Дон Жуан.

— Жулиета, бих искала да ти представя Дон Жуан — прекъсна Мили разговора в групата. — Мислили ли сте колко различна можеше да бъде съдбата и на двамата, ако се бяхте срещнали? Вероятно краят щеше да е далеч по-щастлив.

В първия миг Карен се изчерви. Дали пък Марк Белфорт не бе избрал да се скрие зад маската на Дон Жуан? Ала мъжът пред нея ѝ се стори някак по-тежко сложен от Марк.

Щом чу гласа му, разбра, че пред нея стои друг човек.

— Крис Карпентър — рече непознатият. — От Чикаго съм и съм тук по работа. Джийни често говори за вас.

— Много ми е приятно — отговори Карен. — Откъде познавате Джийни?

Мъжът повдигна за част от секундата маската си, ала дори в тази кратка секунда тя успя да различи дружелюбното му лице, светлосиви очи и загоряла от слънцето кожа.

— Работех с бившето ѝ гадже — отговори мъжът. — Това беше доста отдавна. Но както винаги Джийни не оставя приятелите да ѝ се

изплъзнат лесно. Вие сигурно най-добре го знаете.

— Така е — съгласи се Карен.

— Разбрах, че сте компютърен консултант. Бих могъл да ви използвам в моя бизнес.

— А с какво се занимавате?

— Работя в архитектурна фирма. Правим проекти за голяма част от обществените сгради в града. Шефът ни е малко старомоден. Що се отнася до документацията и счетоводството, още сме в каменната ера.

— Познато ми е — вметна с разбиране Карен.

— Всичко това е съвсем ново за мен — рече Крис, оглеждайки се наоколо. За първи път съм в Ню Орлийнз.

— И харесва ли ви?

— О, прекрасно е. Имам чувството, че пътувам с машина на времето. Не съм свикнал с такова очарование. В Чикаго миналото не е на почит. А дори и да държахме на следите от историята, големият пожар преди години унищожил много от тях.

— Тук наистина има много чар — въздъхна Карен. Внезапно споходил я спомен от този красив и невероятен град прогони усмивката от лицето ѝ. Едва сега си даде сметка колко дълбоки следи бе оставил Ню Орлийнз в съзнанието ѝ. — Защо не останете по-дълго?

— С удоволствие, ала се налага да се прибера след два дни. Служебни задължения.

— Може би някой ден ще се върнете отново — въздъхна младата жена. — Аз например се върнах.

Мъжът насреща ѝ се усмихваше спокойно и в очакване да продължи. В същия миг Карен схвана, че той е свободен. Може би защото не спомена нищо за семейство или жена там, в Чикаго. Или погледът, с който следеше реакциите ѝ, я наведе на тази мисъл.

Мили Дъчейз изникна внезапно и го поведе нанякъде. Карен се запъти навън от помещението. От другия му край Джийни, която бе в компанията на двама непознати, ѝ помахаша, но Карен не искаше да вижда вече никой друг и бързо се измъкна.

Към единайсет и половина тя стоеше сама в библиотеката на горния етаж. Балконът към стаята бе украсен с масивни гръцки колони, които правеха фасадата на сградата толкова забележителна. По стените висяха портрети. На един от тях бе нарисуван красив млад мъж с ботуши за езда. Замислените му тъмни очи ѝ се сториха особено

изразителни, макар очевидно картината да бе правена преди поне стотина години. Младият мъж се взираше в нея и сякаш очакваше Карен да отговори на безмълвния му, ала особено важен въпрос.

Тя излезе на балкона. Мислите ѝ отново се върнаха към Брет. Изпитал бе едва ли не облекчение, когато чу, че Джийни я кани за една седмица. Но освен облекчението, тя прочете в очите му и познатата загриженост. Отношенията им през последната година ставаха все по-трудни. И двамата работеха дълги часове, виждаха се все по-малко. Доскоро извор на задоволство, служебното им израстване се бе превърнало в преграда между двамата. Някога Кънетикът им се бе струвал мечтано място за живеене, ала от известно време с появата на толкова много магистрали им се виждаше прекалено населен, прекалено изтощителен.

Страстта между двамата бе поугаснала, също както и зарядът им от оптимизъм. Най-пламенното им преживяване през последната година бе кратката сцена на ревност от страна на Брет, когато Карен демонстративно обърна подчертано внимание на Рон Хаверлинг по време на партито у Мартин. Спорът им постепенно набра скорост и при всеки следващ опит да говорят разумно и спокойно кавгата избухваше с още по-голяма сила.

Най-накрая Карен призна пред себе си, че причината бе само в нея. Ревност всъщност изпитваше тя. Ревнуваше Брет от все сърце, без капка разум. В работата си той общуваше с елегантни и агресивни млади адвокатки, които споделяха вижданията му за гражданските свободи и конституционното право. Работата на Карен като компютърен специалист бе свързана с досадни и скучни занимания и убедена, че това ѝ се отразява, тя се чувстваше адски несигурна в себе си. Съвсем целенасочено бе флиртувала онази вечер с Рон Хаверлинг.

По време на безкрайните разправи нито Карен, нито Брет споменаваха думата „деца“, но в съзнанието на Карен тя бе на преден план. Вече с болка си даваше сметка, че майка ѝ е била на нейните години — двайсет и осем, когато я бе родила. Брет, който беше вече на трийсет, мислеше за деца повече, отколкото искаше да си признае.

Трудно, много трудно беше да имаш деца в днешно време. Как да се почувстваш достатъчно сигурен, за да предприемеш толкова рискована стъпка, когато всеки момент можеш да бъдеш съкратен, да

останеш без доход и само за една нощ всичко около теб да се сгромоляса.

Финансовата несигурност обаче бе само маска на нещо по-дълбоко. Когато дни, часове и години наред работиш в търсене на материална сигурност, изведнъж установяваш, че желанието да си щастлив и смелият ти оптимизъм постепенно са се стопили заедно с енергията ти. Същото важеше и за усещането за самия теб или дори за брака ти. Ето как борбата да запазиш своята мечта се оказваше най-страшният ѝ унищожител.

Брет буквално взе думите от устата ѝ, когато отбеляза:

— Най-добре върви. Може би наистина имаме нужда да си починем един от друг.

И въпреки всичко я заболя. Никога не се бе чувствала толкова самотна. Долу, в салона, Джийни се смееше и забавляваше с хора, които с радост биха приели и Карен, стига тя да не си бе наложила самоизолацията. А може би и Марк бе там някъде сред другите. Карен си даде сметка, че предпочита да седи горе сама, за да не се види с него.

Никога не можеше да предположи, че той ще бъде тук. Онази година, която тя прекара в Ню Орлийнз като нещастно и самотно девойче, ѝ се струваше далечна, сякаш преживяна от друг. Доста дълго си бе забранявала да мисли за Марк, особено след като се срещна и ожени за Брет. Марк бележеше края на собственото ѝ развитие — момент, деликатен и крехък, като онази пролетна нощ, която ги събра. В крайна сметка това не доведе до нищо, макар споменът за онази нощ, за огромно съжаление на Карен, да остави белег върху тялото ѝ. Още една причина да я забрави.

Едва сега осъзна, че пристигането ѝ в Ню Орлийнз съвсем сериозно криеше опасността тя да се срещне с Марк. Тук бе неговото родно място, цялото му семейство бе от този град. Не беше припарвала южно от линията Мейсън-Диксън от седемнайсетгодишна. Джийни бе единствената ѝ връзка с Юга. Нима приемането на поканата не означаваше, че Карен искаше да се върне в миналото и се опитваше отново да измени на Брет?

Отворила бе прозореца и се взираше в представителните сгради на съседните имения, заобиколени от богата растителност. Магнолия, вечно зелен дъб и цъфтящ през нощта жасмин изпълваха мрака с

аромат. Карен имаше усещането, че се връща в миналото, че погледът ѝ скача назад през годините и се потапя в съвсем друг свят. Не е възможно да върнеш миналото, напомняше ѝ гласът на разума. Ала нима същият този град и, разбира се, целият американски Юг, не бяха доказателство за способността на миналото да оцелее, да придаде колорит и чар на настоящето? За добро или за зло?

Наведе се над парапета, привлечена от магията на нощта, и духът ѝ се потопи в годините назад.

Неочаквано зад гърба ѝ се чу глас.

— Карен...

За миг тя помисли, че това бе плод на въображението ѝ. Опря лице на дланите си, загледана надолу към улицата.

— Карен — проехтя отново. Гласът ѝ се стори познат. Тя се отдръпна от прозореца и извърна глава навътре към стаята. Някой бе загасил осветлението. В сянката стоеше мъж, който я гледаше.

*„О, как подпира бузка със ръчица!
Да можех, станал нейна ръкавица,
да я помилвам тъй!“*

— Кой е там?

Мълчание. Сякаш самата тишина ѝ се присмиваше в мрака.

— Кой сте вие? — потрепери гласът на младата жена.

— Гласът ти е все същият — промълви мъжът. — Тялото ти се е променило. Станала си по-висока, Карен. И по-хубава. Цяла вечер чакам да видя какво има под маската ти.

Карен усети, че пламва. Коленете ѝ омекнаха. И неговият глас не се бе променил. Дълбок, спокоен, многозначителен.

— Не си ме забравила, нали? — попита той.

С известно усилие Карен си наложи да не отговори.

— Нали не си? — настояваше мъжът. Гласът му сякаш я галеше. — Да не би забравата да е твоето отмъщение? Не мога да те виня, ако е така.

Тя се отдръпна неволно към парапета, почувствала по-скоро, че той пристъпва напред. Боеше се от него, а и от себе си. Не биваше да идва тук, в тази стая.

„Знаеш, че маската на нощта е на лицето ми.“ Нечия ръка докосна рамото ѝ и я привлече напред. Карен видя първо маската на лицето, а после проследи как мъжът я сваля. Лунната светлина затанцува по орловия нос, по силната челюст. Очите бяха леко скрити под сянката на тъмните вежди.

— Това положително го помниш — прошепна той почти върху устните ѝ и я целуна властно и настойчиво. В следващия миг Карен усети, че този човек знае вече всичко за нея. Тя направи лек опит да се откъсне. В гърдите ѝ се надигна стенание. Мъжът обгърна кръста ѝ и я притегли към тялото си.

ВТОРА ГЛАВА

Джийни Купърман така добре се забавляваше по време на вечерята, която семейство Дъчейз даде на своите гости, че едва към един се сети да потърси Карен. Поразвеселена от изпитото шампанско, тя се разходи из обширната къща, спирайки да побъбри с приятели, които не бе успяла да види до този момент.

Не откри приятелката си след първата обиколка и се разтревожи. Намери Чарлз Дъчейз и го помоли да я придружи за още едно, този път по-щателно търсене. Ала отново от Карен нямаше и следа.

Чарлз разпита слугите дали не са виждали младата жена да си тръгва. И тъй като никой не знаеше как изглежда тя без своята маска, той се интересуваше за жена, облечена като Жулиета. Това още повече затрудни изморените хора, защото сред гостите имаше поне пет-шест Жулиети.

Най-сетне един барман, нает само за вечерта, си спомни, че забелязал малко след полунощ някаква Жулиета да се движи по един от коридорите.

— Сама ли беше? — прекъсна го нетърпеливо Чарлз Дъчейз. — Не я ли придружаваше Ромео?

Джийни Купърман слушаше мълчаливо. Лицето ѝ ставаше все по-замислено.

Карен лежеше гола в непознато легло с балдахин.

По стените висяха портрети на членове на рода Белфорт от времето преди Гражданската война. Жените бяха нежни, с порцеланова на цвят кожа и спокойни изражения. Мъжете ѝ напомняха много за Марк — високи, слаби и мургави, с пламенни и някак дръзки погледи. Семейната прилика беше така поразителна, че Карен нямаше да се учуди, ако от някой от портретите слезеше Марк, от плът и кръв. Почти никаква разлика нямаше да има и ако самият Марк се превърнеше в образа на някой от своите предци.

Тя затвори очи и се потопи с наслада в тишината на стаята. Плътното затворените прозорци изолираха напълно шумовете на късната нощ, които вероятно идваха от улицата долу. Наоколо витаеше усещане за магия. Тялото ѝ туптеше от ласките на Марк. Волята ѝ сякаш бе напълно парализирана. Единственото, за което имаше сили, бе да отвори отново очи да съзерцава сенките наоколо.

Долови нечий стъпки по стълбите. В стаята влезе Марк, който носеше бутилка шампанско в кофичка с лед и две тънки чаши. Той също беше гол. Стегнато и гладко, тялото, което допреди малко я бе обгръщало с толкова страст, сега се движеше пред нея. Карен едва потисна въздишка на възхищение от прекрасната гледка.

— Ти не спиш ли? — попита Марк.

— Не — усмихна се мързеливо тя.

— Значи нещо те е заинтригувало. — Той остави кофичката на ниската маса и наля шампанско в чашите.

Докато поемаше своята чаша, Карен мълчеше. Марк изгледа тялото ѝ с възхищение.

— Променила си се — рече той. — Забелязах го веднага.

— Кога ме видя?

— В момента, в който двете с Джийни влязохте в залата.

— Интересно, аз пък не те видях.

— А искаше ли? — Усмивка разтегна устните му.

Тя кимна.

— Да, исках да зная къде си, за да не се срещнем. Сигурна бях, че си скрит зад някоя маска, но не знаех зад коя. Нямах никакво желание да те срещам.

— Защо? — Марк очевидно се засегна.

— Защото се боях точно от това. От нас двамата. Нямам доверие на самата себе си.

Той целуна гърдите ѝ.

— От това ли се боеше? — замислено попита Марк. — Какво ти е сторил света, Карен?

Настъпи тишина. Тя лежеше, съсредоточила вниманието си върху движението на устните му по кожата ѝ. Трудно ѝ бе да приеме всичко това. Още повече, че целият ѝ живот на възрастен човек премина в усилия да забрави Марк Белфорт. А сега часовникът бе обърнал стрелките си назад. Всичко стана толкова бързо. Една целувка

му беше напълно достатъчна. Карен не се възпротиви достатъчно активно.

Ала част от нея посрещна с истинска наслада това поражение. Силата на обзелата ги страст я порази. И ако стрелките на часовника бяха възстановили своя ход, то и времето бе полетяло напред. Защото това определено не беше същият Марк, когото тя познаваше като момиче. Порастващото момче беше отстъпило място на деликатен зрял мъж.

Придобитото лустро бе увеличило стократно неговия чар.

— А как се почувства, когато забеляза, че съм се променила? — попита Карен.

— В началото бях заинтригуван — отговори Марк след кратко мълчание. — Стори ми се загадъчна. Питам се какви ли мисли вълнуват блестящия ти ум сега, след всичките тези дванайсет години. Обзе ме усещане за приключение. После дойде и другото — развълнувах се. А това ми хареса. Едно е да съм луд по теб, когато беше шестнайсетгодишна хлапачка, а съвсем друго — да те желая, когато си зряла жена. Сякаш от разказ си се превърнала в роман. Искан да те опозная. Продължавам да мечтая за това.

Отново настана тишина. Отпиваха от чашите с шампанско. Тя протегна ръка и погали гърдите му. Наблюдаваше пръстите си, които ѝ се сториха като непознати, чувствени създания със свой собствен живот и своя воля, да милват тялото насреща.

— Разкажи ми за съпруга си — рече той.

— Защо? — изчерви се Карен.

— Искан да зная всичко. Знаеш, че не мога да ревнувам. Ако те е познавал и те е обичал, това значи, че е част от самата теб. А всяко нещо, свързано с теб, ми е скъпо. — Марк се усмихна и целуна косите ѝ. — Нали си спомняш края на „Мадам Бовари“? Когато Шарл Бовари се среща с любовника на Ема на гробището, където е погребана, той изпитва към него единствено привързаност. Самата мисъл, че тя го е обичала, вече ги свързва.

— Доста си чел — отбеляза Карен.

— Напротив — поклати той глава. — Просто имам няколко любими автори. Чел съм толкова често книгите им, че почти целите ги помня. Флобер, Шекспир, Достоевски.

— Все автори на страстта — заключи тя.

— Какъв е смисълът да пишеш за живота, ако няма да пишеш за страстите на хората? — попита Марк. — Това е единствената истинска тема в литературата. Поне в тази литература, която аз познавам.

Карен го погледна, но лицето ѝ бе някак помръкнало. Това, че той спомена рогоносеца Шарл Бовари, я подразни.

— Прощавай — рече Марк. — Засегнах ли те?

— Не — поклати тя глава.

— Тогава ми разкажи. Опиши ми съпруга си, брака ви с него.

Той отпиваше от виното и я наблюдаваше. Този път неговата ръка се протегна и след като погали вдлъбнатината между гърдите ѝ се спусна надолу към стомаха.

Карен улови ръката му.

— Срегнахме се на едно събиране по време на последната ми година в колежа. Брет бе студент по право. Беше такъв идеалист, безкрайно загрижен за хората. Имах нужда точно от това. По онова време ми се струваше, че животът ми остава без посока. Брет бе страшно запален по правото. Такъв си остана и до днес — добави тя, сякаш се стараеше да защити съпруга си. — Занимава се със защита на гражданските свободи. Единственото, което го интересува, е как да помага на засегнатите. Не бих казала, че печели много. — Карен се засмя. — Случвало се е да се караме за това. И то доста често. Ала аз искрено го уважавам за това, че е така привързан към работата си. Той много добър адвокат.

— Така изглежда — вметна Марк. — А какъв е бракът ви? Щастливи ли сте?

Тя се отпусна назад. Усети, че той оглежда с удоволствие голото ѝ тяло. Накара я да потръпне.

— Какво значи щастливи... — Карен сякаш вкусваше думата. — Известно време смятах, че самите ние сме дефиниция за щастие. Първо живяхме в апартамент, а после в малка къща. Ходехме задно на пазар, гледахме заедно телевизия, купувахме неща като микровълнова печка, градински мебели, първия сервиз за хранене. Чувствах се божествено. Сетне нещата започнаха да се променят. Първоначално бях убедена, че проблемът е само мой. Но след време Брет сподели с мен, че и той се тревожи от неясни съмнения. Започнахме да говорим за това, за да избистрим нещата, ала така и не успяхме.

— Нямате ли деца? — попита Марк.

Тя поклати глава. Очите му за пореден път обиколиха голото ѝ тяло. Достатъчно дълго я бе разглеждал, за да разбере, че липсват следи от раждане.

— Непрестанно си говорехме, че ще имаме бебе — продължи Карен. — Но колкото повече минаваше времето, толкова повече ставаха препятствията. Нямам предвид само парите, или работата, или дали моментът е подходящ. Става дума за нещо по-дълбоко, за което не говорехме.

Ръката на Марк бе спряла на кръста ѝ. Пръстите му изгаряха кожата. Хрумна ѝ, че едва ли тялото ѝ се бе променило много от онзи първи пък, когато бе спала с Марк. Тогава наистина бе девствена. А сега — зряла жена, която все още не бе раждала. Ала и двата пъти тялото ѝ не бе завършено. И двата пъти то не бе изпълнило важно свое предназначение. По някакъв начин това засилваше претенциите му към нея.

— За какво мислиш? — попита тя.

— Малко ми е неудобно да си призная.

— Нищо, кажи ми. — Карен покри с длан ръката му, спряла на бедрото ѝ.

— Мисля си, че децата, които ще имаш от мен, ще бъдат първите ти деца. Звучи много себично, нали? Радвам се, че бракът ти не те е докоснал в това отношение. Щастлив съм, че си го оставила за мен.

Прочел бе мислите ѝ.

Той се приближи до нея и я привлече в обятията си. Притисна лицето ѝ към гърдите си. Карен вдъхна аромата на силното му тяло. Поиска ѝ се да направи нещо забранено. Докосна с устни гърдите му, така, както Марк го бе сторил преди малко, и тутакси усети неговата реакция, придружена от надигналия се в гърдите му стон.

Този път се любиха припряно и страстно. Карен го прие в тялото си пламенно, с неподозирана жажда и копнеж, докато накрая напълно загуби контрол над тялото си.

Близостта с този мъж бе направо болезнена. Тя съзнаваше, че внезапната проява на страст към Марк бе по-нататъшна измяна към Брет. Защото тъкмо неговото име бе на устните ѝ малко преди да се отдаде така разпалено на Марк. Онова, което сподели за него, бе нещо като подарък за Марк, просто друг начин да му предложи да я

притежава. Въпреки всичко бе направо потресена от думите на Марк, че иска тя да роди неговите деца.

Когато всичко свърши, дълго лежах, потънали в мълчание. Карен имаше усещането, че е заобиколена от духове. Стаята бе пълна с образи от миналото.

По едно време се обърна към него и целуна стомаха му.

— Защо не ми разкажеш за себе си — попита тя.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко! — Сепна се от дързостта си. Без да иска бе вложила сексуален елемент в порива си. Да чуеш всичко, да узнаеш всичко, бе друг начин да правиш всичко с този мъж, в това легло, в тази изпепеляваща нощ.

— Няма много за казване — смръщи чело Марк. — Поне нищо приятно.

— Глупости — възрази Карен. — В твоя живот се случват вълнуващи неща. Моят е пълна скука в сравнение с твоя.

— Наистина ли мислиш така? — повдигна той вежда.

Тя кимна енергично.

— Не знаеш много за старите семейства от Юга — започна Марк и запали къса, тъмна пура. — Фамилията Белфорт вероятно са били много интересни хора преди сто или двеста години, но не и сега. Можеш да ми вярваш.

— Ала не ти вярвам! — Карен отново докосна с устни стомаха му и усети как той плъзга пръсти в косата ѝ, свива ги и притиска лицето ѝ до тялото си.

— Ню Орлийнз е завладян от флота на адмирал Фарагут през април 1862. До 1877 година се е провеждала реформа. Цели петнайсет години. Най-дълго от всички градове в Конфедерацията. Вярвай ми, има значение. Става толкова зле, че не остава нищо, за което да се живее, освен заради спомена за миналото. Изоставихме настоящето. Ние живеем заради миналото.

Карен бе трогната от думата „ние“. Той оставаше дълбоко свързан със своите прадеди. Искрено преживяваше техните стремежи и тяхната загуба на илюзии.

— Естествено научихме се да оцеляваме след войната — продължаваше Марк. — Ню Орлийнз беше най-големият град на Юга, това известно ли ти е? Голямо строителство имаше тук, много

инвестиции. И естествено страшно много подкупи и корупция. Но това бяха подаръците на янките. Това поне можеш да разбереш. Завладя ни усещането, че светът вече съвсем не е онова красиво място, което беше преди. Спомняш ли си онзи момент във „Великия Гетсби“, където авторът казва, че след като Дейзи му изменя, Гетсби вижда материалната страна на света, ала не и реалността. Същото беше. Реалността е нещо, което можеш да докоснеш, но не и да вярваш в него. Вече не. Танц на духове.

Карен ловеше всяка негова дума. Този човек умееше да се изразява, въпреки горчивината.

— Поне има нещо, в което вярваш — забеляза тя, неволно отъждествявайки го с дедите му.

— Може би. Ала не можеш да живееш непрестанно с миналото. — Внезапно погледът му пламна особено. — Тъкмо заради това за мен е от особено голямо значение това, че те срещнах. Ти си момиче извън това общество. Имаш свой собствен живот, свои представи за нещата. Ти се нещо реално. Теб съм чакал през всичките тези години.

Карен беше поразена. Марк наистина преживяваше това, което казваше.

— Всеки млад мъж от Юга минава през подобна драма. Озоваваш се в едни грозен и безнадежден свят и се опитваш да откриеш изход или поне нещо, в което да вярваш. А приятелите и семейството ти вярват в едно-единствено нещо — миналото. Това вгорчава дните ти, обърква те. Всички твърдят, че съм много див — продължаваше той. — Човек на хазарта, блудния син. Баща ми пет пари не дава за нищо. Интересува го единствено какво мога да направя аз за него. Брат ми се интересува единствено от себе си. Нищо не проумяват, защото са част от проблема. В нищо не вярват истински. Обвиняват ме, че съм като без корени, но всъщност на тях им липсват корени. Празни хора! — Марк се засмя. — Опитай се само да им го кажеш!

Карен почувства, че започва да го разбира. Нейният собствен свят понякога ѝ се струваше празен и жесток, ала тя бе расла с двама грижовни родители, които смятаха, че задачата им е да ѝ помогнат да открие смисъла на своя живот. Никой не се бе опитвал да ѝ наложи този смисъл, предлагайки ѝ някакъв готов отговор като пари или успех, или слава... или пък благородството на някаква отдавна отминала

история. Много добре разбираше защо бе така трудно на един южняк като Марк. Неговото лично търсене на стойности бе отровено от сляпата вяра на семейството му в миналото.

— Имал си доста жени, нали? — обади се тя.

— Те бяха своеобразен начин да намеря нещо истинско — отвърна той.

— Но май никоя не се е задържала достатъчно дълго.

— Не. Никоя — въздъхна Марк. — Преследването на жените е начин да се опитваш да избягаш от самотата. Твърде близко е до хазарта. Така мисля поне. Просто се хвърляш и забравяш. — Той вдигна очи към Карен. — Обаче сега вече всичко е зад гърба ми.

Той докосна гърдите ѝ с върховете на пръстите си.

— Теб съм чакал през всичкото това време. Странното е, че, сякаш съм го знаел. Никога не напусна мислите ми. Лицето ти вечно витаеше някъде зад лицата на всичките тези жени.

— А те много ли бяха? — попита тя, без да изпуска от очи пръстите му.

— Много покорители на женски сърца има в семейството ми — засмя се Марк. — Ние от рода Белфорт сме страстно племе. А пък от рода на майка ми Курвоазие — още повече. Много дуели са записани в семейната история, и то все заради жени. Има например един пра-пра-пра-чичо, който се е самоубил заради една жена. Много приличам на него. Така поне казват роднините ми.

Последните му думи промениха посоката на тяхната близост. Той вдигна чашата си, отпи от шампанското и промълви:

— Давам един долар, за да чуя за какво мислиш.

Карен тръсна глава, сякаш за да пропъди въпроса, който я измъчваше.

— Пълна си с тайни — въздъхна Марк. — Виждам, че си имаш мнение по повечето въпроси. — Надигна се и се загледа в очите ѝ. — Искам да узная всичките ти тайни.

— За какви тайни говориш?

Тя усети как той излива малко от шампанското си между гърдите ѝ. Течността бавно се спусна към стомаха ѝ. Марк се наведе и започна да пие от виното бавно и чувствено.

— Глупчо — прошепна Карен.

— Всички тайни... — Устните му докосваха едва-едва кожата ѝ и тя цялата настръхна. Младата жена изви тяло към него и зарови пръсти в косите му, за да го привлече към себе си. Той докосваше с устни същите места, които до преди малко бяха пламнали от ласките му.

— Всяка частица от теб е тайна. И тази, и тази... — Той целуваше забранените места, а те пламваха от страст и възбуда. — Искам да зная всичко! Да докосна всичко!

Карен не можеше да се сдържа повече. Привлече мъжа над нея с трескави неспокойни пръсти и обви бедра около кръста му.

— Марк — почти извика тя. — Моля те, Марк!

Той я съжали. Проникна в нея бързо, като мъж, на когото пътят вече е ясен. Карен не можеше да се освободи от чувството, че всичко това вече ѝ се бе случвало, че магията на тази невероятна нощ бе повторение на нещо, което бе заровено някъде в далечното минало.

Опита се да извика спомена и да го изясни, ала вече бе твърде късно. Удоволствието я заля и тя дари мъжа със стенания и въздишки, които прозвучаха като множество обещания за подчинение и капитулация. Почти усети как Марк се усмихва, след което и той загуби контрол над себе си и се отдаде на удоволствието до самия му край.

Лежаха дълго един до друг, прекалено изтощени, за да посегнат дори към чашите с шампанско. Карен имаше чувството, че миналото я обвива като паяжина. Пристигнала бе в този град, за да изкуши съдбата, а бе попаднала в капана на нещо, което отдавна би трябвало да е загърбила. Ако имаше малко разум, трябваше да стане и да избяга, докато е време.

Не след дълго меко сивкаво сияние, осветило прозорците, подсказа, че изгревът бе близо.

— Трябва да вървя — промълви тя.

— Не — поклати глава усмихнато Марк.

Карен обърна очи към дългото му, елегантно тяло, изтегнато до нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ще заминеш, но с мен.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато беше на шестнайсет години, Карен Медисън — тогава Карен Ембри — прекара десет месеца в Ню Орлийнз.

Баща ѝ, който бе строителен инженер, бе поканен да участва в реконструкцията на няколко исторически сгради в централната част на града. Карен и майка ѝ го придружаваха. Семейството се настани в малка къща под наем недалеч от Кенер. Добрият успех на Карен от училище до този момент ѝ даде възможност да бъде приета в снобското частно училище „Сейнт Чарлз Акедъми“. Изискано училище, помещаващо се в сградата на едновременна плантация, на петнайсетина километра нагоре по течението на реката от Ню Орлийнз.

Едва по-късно тя съжали, че родителите ѝ не я бяха записали в най-обикновено държавно училище. Съучениците ѝ, малко на брой, произхождаха от стари южняшки фамилии. Не мина много и Карен разбра, че децата никога няма да я приемат не само защото беше пришълка, но и поради факта, че беше янки. Прикриваха презрението си зад формална учтивост. Когато свикна с характерния им говор, тя започна да долавя ироничните подмятания, преплетени в южняшкото им сладкодумие.

До месец октомври вече бе така отчаяна, че започна да моли баща си да ѝ позволи да се върне сама в Бостън, където можеше да остане при техни роднини и да завърши десети клас. Ала и майка ѝ, и баща ѝ не искаха да чуят за подобно нещо, смятайки, че дъщеря им е прекарала достатъчно време в Бостън и е крайно време да се потопи в друга атмосфера.

Когато се увери, че никакви молби няма да помогнат, Карен се затвори в себе си и реши да поддържа пълна изолация от всичко и от всички до месец юни. Участваше колкото се може по-малко в клас и в нещата, които ставаха около нея. До Коледа вече всички в училището бяха убедени, че тя е саможива, безцветна и скучна и че след последния учебен ден всички ще са забравили за нея.

С Джийни Купърман се запозна в клуба по риторика, единственото извънкласно занимание, в което се бе записала. Джийни се държеше също толкова „дръпнато“ и двете не само много скоро намериха общ език, но и над безброй чаши разхладителни напитки и няколко чийзбургера споделиха тревогите и притесненията си, седнали в едно местно кафене. През витрината можеха само да хвърлят замечтани погледи към най-популярните момчета в училището. В други условия Карен сигурно би се насладила на блестящото чувство за хумор на Джийни, на търпението ѝ и на нейната интелигентност. Ала в този момент момичето бе така потиснато от своето нещастие, че изобщо не бе в състояние да се зарадва на каквото и да е. Ето защо веселите и радостни моменти между тях се брояха на пръсти.

И тогава дойде училищното тържество преди Марди Гра.

То включваше бал с маски, барбекю и танци. Присъствието беше задължително. С шарен костюм в местния стил „кейджън“, Карен с огромна неохота отиде в училището, залепи гръб за стената на голямата зала и заби поглед в танцуващите под звуците на традиционната за Юга музика свои съученици.

По едно време високо тънко момче, чието лице бе скрито от маска на пират, изникна внезапно пред нея и я покани на танц. Тя прие. Той сръчно я понесе по излъскания под, докато я остави без дъх.

Не мина много и момчето отново се появи, този път, за да я покани да се разходи с него. Щом се озоваха навън сред облените в лунна светлина дървета на парка, той свали маската си. Едва тогава Карен видя, че това беше Марк Белфорт. Дори на тази крехка възраст той бе известен женкар. Чувала бе момичетата да си шушнат в банята за скандалната му репутация и за това, какъв дързък любовник бе.

Когато двамата поеха по пътеките на парка около училището, нищо в поведението на Марк не подсказваше неговата прословута безотговорност. Напротив, държеше се сериозно и бе някак замислен. Заговори за това, че се чувства потиснат в семейството си. Тесните кръвни връзки между хората в Ню Орлийнз го отвращавали. Любимите му писатели били от Нова Англия, трансценденталистите и европейски автори като Ницше, Пруст и Томас Ман.

— Ние тук живеем в миналото — продължи момчето. — Едва сме влезли в деветнайсети век, да не говорим за двайсети. С нетърпение чакам мига, когато ще се измъкна оттук.

— И къде ще отидеш? — попита Карен.

— В Европа. — Той се усмихна и улови ръката ѝ. — А може би в Южна Америка. Или пък в Китай. Все едно къде!

Навлязоха още по-навътре между дърветата, докато настъпи момент, когато Карен видя, че няма да може да се върне сама. Спряха сред малко сечище, посребрено от лунната светлина. Седнаха на тревата един до друг. Марк разказваше момчешките си фантазии, своите невероятни планове, които всъщност го карали да се чувства непрестанно изолиран от връстниците си. Целият му живот досега бил изпълнен с дирене на „свеж въздух“. Не помнел някога да е „дишал“ свободно и направо умираше от задушаване.

Всичко това се стори на Карен изключително вълнуващо. С течение на времето Марк успя да изтръгне от нея признание за нейните вълнения, за тайните ѝ мечти, за които освен дневника ѝ, никой друг не знаеше.

Тя за първи път срещаше такъв човек. Душевното изгнаничество от южняшките му корени бе облечено в речник от преди времето на Гражданската война и с нещо ѝ напомняше езика на Шекспир. Стремехът и жаждата му за нови места и други времена бяха облечени в едно тяло сякаш слязло от някой от портретите в Академията по изящни изкуства, тяло, отгледано, за да служи гордо в Гражданската война. Марк бе сложна личност, с единия крак във величественото минало на дедите си, а с другия — в настоящето. Струваше ѝ се прекалено красив, за да е съвсем истински.

Най-накрая, завладян от страст, той постави ръце на кръста ѝ, а устните му докоснаха нейните. Карен откликна на неговия зов и, огряна от бледата лунна светлина, му даде онова, което ѝ бе най-скъпо и което той очевидно желаше. Марк го направи с уважение и нежност, подходящи за случая. След това, потънали в мълчание, изминаха обратния път до залата за танци, само колкото да видят, че почти всички си бяха отишли. На края на гората той я спря за последна целувка.

— Никога не ме забравяй — прошепна Марк.

Нищо друго освен спомен не ѝ остана, защото след това той не само не ѝ проговори, но и с нищо не показа, че забелязва нейното съществуване. По-самотна от преди, тя със стиснати зъби издържа оставащите ѝ сто дни в училището. Наблюдаваше отдалеч Марк,

заобиколен от приятелите си и обожаващите го съученички. И докато чакаше края на учебната година, Карен си даде сметка, че за него тя е била само поредното завоевание, че всичките му красиви думи, поезията и споделените копнежи са имали за цел да я съблазнят.

Карен твърдо реши да направи всичко възможно да изтрие Марк Белфорт от паметта си. Онова, което остана от него в съзнанието ѝ, щеше да ѝ служи като предупреждение. Нужно бе да съхрани себеуважението си и да не позволи на фантазиите си да я поставят в подобна ситуация. Единствената нощ, в която бе си позволила да е красавица от Юга, да е обект на ухажване и развлечение, щеше да остане в миналото.

Колкото и странно да бе, планът ѝ успя. Споменът за Марк Белфорт остана върху плътта ѝ, ала се случваше да минат години и тя да не се сети за него. Карен живееше за настоящето и за бъдещето. Марк бе реликва от миналото. А миналото, според нея, трябваше да бъде превъзможнато.

Завърши училище в Бостън и се записа в колеж в Ню Йорк. Започна да се интересува от компютри и избра кариерата на програмист. Искрено се наслаждаваше на точността на компютърния език. Харесваше ѝ усещането, че владее и контролира нещата, че може да създаде екип от хора, които се възхищават на нейната опитност и следват инструкциите ѝ до най-големи подробности. Станеше ли някаква грешка, именно Карен се притичваше на помощ, търпеливо обясняваше къде са сбъркали и как да го оправят.

Тя наистина се превърна в жената, каквато винаги бе мечтала да бъде — решителна; съобразителна, с чувство за отговорност, жена от която зависят и мъже, и жени, заради познанията ѝ и заради нейната преценка. Омъжи се за човек, който бе сериозен и държеше на думата си. Двамата започнаха живот, който имаше всички основания да бъде щастлив, защото бе започнал с любов и искрена преданост. Карен никога не мислеше за миналото, защото бъдещето бе нейната стихия.

Именно тогава дойде и поканата на Джийни и съвсем импулсивно Карен я прие. На балкона в библиотеката на Дъчейз пред нея се яви красивият непознат с неговите строфи от „Ромео и Жулиета“ и маска на лицето. За много кратко време слабостите в плана, който бе изпълнявала с успех през всичките тези години,

излязоха на бял свят. Борбата ѝ бе кратка, а капитулацията ѝ — пълна. Миналото спечели. Бъдещето потъна в мъгла и неизвестност.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят след бала в Сан Суси Карен отлетя с Марк Белфорт за Европа.

Тя не успя да намери време да събере мислите си. Съвсем доскоро животът ѝ бе ясен и прост, с ярки и отчетливи граници. А сега, изоставила съпруга и дома си, пътуваше за Европа с мъж, когото почти не познаваше.

Спряха в Париж и прекараха вълшебна седмица, наситена с чувствени преживявания в апартамент, собственост на семейството на Марк на „Ке де Гран Огюстен“. Жилището беше прекрасно, малко извън времето. Дедите на Марк, които през деветнайсети век обичали да правят дълги пътешествия из Европа, се бяха погрижили да оставят и тук портретите си по стените. Атмосферата в апартамента във Франция бе в известен смисъл по-романтична от тази в имението на Белфорт в Щатите. Всъщност, даде си сметка Карен, корените на семейство Белфорт бяха във Франция и тяхната южняшка изисканост водеше началото си от Париж на осемнайсети век.

Като се изключат вечерите, през тази първа седмица те почти не излязоха навън. Марк я заведе в „Льо Серф Волан“, в „Ла Тур д'Аржан“, в „Дрюан“ и „Ласер“. След вечеря наемаха карета и се разхождаха в Булонския лес или дълго се разхождаха из Латинския квартал. Карен с наслада се потопи в измислената атмосфера, с която Марк я обгръщаше. Трудно бе да се съсредоточи върху реалностите. Носеше се върху облаци от образи, все по-екзотични и екзотични.

Когато седмицата свърши, заминаха за Лазурния бряг с кола. Очевидно Марк добре познаваше пътя и не се боеше от лудите френски шофьори, които не мислеха за нищо, носейки се по шосетата със скорост от сто и петдесет километра в час и намаляваха едва когато се зададеше червен светофар на пътя.

Останаха четири нощи в Монте Карло, където Марк ѝ показва, че е специалист в хазартните игри. През цялото време държеше тя да е до него, „за късмет“, казваше той. Когато видеше, че е уморена, тихо

прошепваше в ухото ѝ, че щом играта свърши, ще я заведе да си легне. Карен неизменно пламваше, изплашена, че някой от присъстващите може да е чул.

Неизвестно как хазартът изостряше тяхната чувственост след това. Животът бе за тях като низ от рискове, отчаяно плъзгане по повърхността на нещо невероятно опасно. Марк хвърляше спечеленото на нощната масичка и наблюдаваше как Карен се отпуска на леглото. Сваляше бавно дрехите си, знаейки добре колко я вълнуваше постепенното разкриване на тялото му. Нейната възбуда го разпалваше още повече. Любеха се отново и отново до ранните утринни часове, накрая заспиваха в прегръдките си. Събуждаха се за закуска едва към обяд.

Именно тогава тя забеляза необикновеното свойство на тялото му да променя цвета си в зависимост от настроението му. Случваше се да е тънко, почти измършавяло, когато бе неспокоен и нервен, а в друг момент гръдните мускули и бедрата му да са по-едри, отколкото ѝ се бяха стрували преди. Очите му, черни като нощта веднъж, ставаха светлокафяви и златисти, друг път. Изящните и толкова аристократични негови ръце можеха да се окажат груби и силни, когато я прегръщаха или вдигаха тежест.

Направи ѝ впечатление, че по тялото му нямаше нито един белег или петънце. Никакви петна от рождение или бенки не нарушаваха безупречната белота на крайниците му. Не беше допускала, че мъжко тяло може да е толкова красиво. Марк нямаше усещането за тази си красота. Държеше се елегантно и небрежно и това сякаш правеше красотата му още по-желана.

След четири дни той заяви, че му е „доскучало“ в Монте Карло и заминаха за Довил. От там в Биариц и Трувил. Последваха Баден-Баден и Испания, където в Казино Гран Мадрид, според Марк, той показал най-висока класа.

Постепенно Карен започна да разбира игрите. Възхищаваше се от невероятно смелите му стратегии на залагане, в които Марк често стигаше до безразсъдство. Крупиетата неизменно ги посрещаха с усмивка, защото знаеха, че той носи със себе си атмосфера на вълнение и риск. Една нощ в Биариц спечели толкова много, че управителят на казиното се наложи да му подпише лично разписка.

Друга нощ пък загубата им бе такава, че ако Марк не познаваше управителя, вероятно щяха да го арестуват.

— Защо играеш, Марк? — го попита тя една нощ.

— Само така се чувствам истински.

— А когато си с мен?

Той вдигна вежди.

— Разбирам какво имаш пред вид. Може би наистина няма да е зле да се разделя с хазарта. Нека приемем, че това е последният плонж в тази посока.

— Наистина ли можеш да си позволиш всичко това?

— Не ме питаш за пари, нали? — Лицето му видимо помръкна.
— Това е единственото, за което ти забранявам да питаш. Никога!

— Извинявай, просто не мога да не се питам. Никога не съм виждала толкова високи залози.

— Опитвам се да наваксам рисковете, които шест поколения Белфорт не са смеели да предприемат — капитулира Марк. — Били са винаги прекалено заети да събират и стискат всяка паричка.

— Значи семейството ти е много богато.

— Предполага се, че знам това. Нали аз се занимавам с управлението на капитала.

— Наистина ли?

Горчива усмивка се появи на лицето му.

— Брат ми не бива да бъде тревожен. Той се занимава с управлението на две от по-големите корпорации, чиито акции държим. Не разбира от пари. Никога не е искал да разбира. Баща ми почти измоли от мен да завърша бизнес образование в Тюлейн. Записах управление на капитала, за да му доставя удоволствие. По-скоро, за да доставя удоволствие на майка си преди да умре. Но очевидно това бе най-глупавото нещо, което съм извършил в живота си.

— Защо? — не се сдържа Карен.

— Защото по този начин се свързах винаги с баща си и семейното богатство. Сетих се да се съпротивлявам, когато беше твърде късно. По-скоро спрях да се съпротивлявам, а трябваше да продължа още по-яростно. Изглежда съм се чувствал виновен заради буйните си младежки години. Искаше ми се да помогна на семейството. Не съм подозирал, че това ще се превърне във воденичен камък на шията ми.

— Май не харесваш твърде семейството си — вметна тя.

— Харесвах майка си. Много я обичах. Благородна, нежна душа. Когато мама си отиде, не ми остана почти нищо. — Марк внезапно се усмихна. — Не се тревожи за страстта ми към хазарта. Всъщност не рискувам нищо. Ако семейство Белфорт не бяхме така скандално богати и с такива добри позиции в инвестициите си, никога нямаше да заложа и един цент. Така помагам и на данъчните власти, знаят поне откъде идват загубите ни. Така че не се безпокой.

Наблюдавайки го в игралната зала, Карен успя да научи за него почти толкова много, колкото и от поведението му, когато бяха в леглото. Нещата, разбира се, бяха съвсем различни. С картите в ръце той беше отчаян, почти губеше разсъдък в стремежа си да рискува, а като любовник бе нежен, с бавни движения и експлозивната му натура проличаваше едва в последните мигове на екстаз.

Съчетанието от тези две противоположности ѝ действаше като наркотик. По време на пътуванията им от град на град, от казино на казино, постепенно връзката ѝ с реалния свят се стопи. Тя се превърна в момичето на Марк, „неговият талисман“. Със своеобразна перверзност се наслаждаваше на пасивната роля, която ѝ беше отредил — да седи мълчаливо и да наблюдава как той залага все по-големи суми и да чака мига, когато ще се приберат в стаята си и Марк ще предяви правата си на собственик, също както се разпореждаше със съдбата си, докато чакаше топчето на рулетката да спре лудия си бяг или крупиято да свали следващата карта.

От Карен започна да се излъчва сияние, което се дължеше не само на слънчевия загар, който бе добила по плажовете на известните европейски курорти. На лицето ѝ се бе установило изражение на загадъчност и очакване, което не оставаше незабелязано за околните. Докато се настаняваше до Марк в игралната зала, доста чифта очи я оглеждаха. И мъже, и жени шепнешком обсъждаха очарованието ѝ. Тя буквално усещаше любопитството, с което те се питаха какви ли удоволствия ѝ доставя Марк, когато се насаме, и с какво ли го държи?

Попила бе очевидно част от неговата загадъчност и това придаваше на вида ѝ известна екзотичност. Иначе бялата ѝ кожа бе порозовяла, косата ѝ придоби лъскавина и гъвкавост. Очите ѝ сякаш бяха станали по-тъмни. Заприлича на европейка, като по един странен начин съчетаваше най-добрите черти на френските, италианските и

испанските момичета, които често срещаха в луксозните хотели, хванали под ръка богати мъже.

Веднъж един от тези богаташи, очевидно поотегчил се от своята компаньонка, я заговори и бе много изненадан, когато разбра, че бе американка от Бостън.

— А пък аз си мислех, че всичко съм видял — отбеляза красивият испански бизнесмен във фоайето на „Гран Мадрид“. — Готов бях да се закълна, че сте францужойка, ако не бе някакъв особен блясък в очите ви, който ми напомни за нашите испански момичета. Ала защо не ми обясните как една млада жена от Бостън се е озовала тук, в „Гран Мадрид“, с господин Белфорт?

— Значи познавате Марк? — попита Карен изненадана.

— Всички го познават — засмя се мъжът. — Загубил е в казиното повече, отколкото цялото ми семейство загуби във войната. А от друга, страна е спечелил повече пари, отколкото семейството ми е имало, за да започне бизнеса си. Господин Белфорт е добре известна личност.

Мъжът се представи като сеньор Лопес Муньос и покани Карен и Марк да изпият по едно питие в дома му на „Кале Принсеса“. Разговаря с Карен за Америка, а с Марк за хазарт. Оказа се, че пътищата на двамата мъже са се пресичали в казината не само на Европа, но и в Карибите. Марк се държа любезно и бе дори по-приказлив от друг път, ала след около час от посещението им той си погледна часовника и заяви, че е време да тръгват.

— Имах дълъг ден — обясни Марк, — а и Карен трябва да си почине.

За своя изненада, след приятната среща с испанеца тя бе по-възбудена от друг път и определено изпитваше желание за секс. След първата глътка шампанско, която Марк ѝ наля в хотелската стая, Карен го погледна дяволито и остави полата си да се спусне на пода.

— Какво ти става? — попита той.

— Не зная. Може да е от влиянието на луната — промълви тя и бавно разкопча сутиена си пред изумения му поглед.

— Каквато и да е причината, на мен много ми харесва. — Марк протегна ръце и зарови лице в тялото ѝ.

Необяснимо и за себе си, Карен го бутна назад в леглото и обсипа тялото му с ласки, като сръчно го насочваше да проникне в нея.

Извиваше гръб назад и ставаше все по-настойчива. Усетила, че всеки момент ще достигне кулминацията, тя отвори очи и погледна Марк. Той не откъсваше от нея широко отворените си очи и сякаш бе омагьосан. В този миг Карен си спомни погледа, с който я наблюдаваше сеньор Лопес Муньос тази вечер. За първи път осъзна, че притежава способността да съблазнява. Това ѝ хареса страшно много и освободи фантазията си в ласките към своя любим. Искаше да бъде неустоима, чувствена, властваща. Когато ги заля и последната вълна и тя почувства в себе си тласъка на неговата развихрила се страст, разбра, че бе успяла.

На следващата сутрин първото нещо, което видя, щом отвори очи, бе Марк, който събираше багажа им.

— Какво има? — попита Карен.

— Нищо. Прибираме се — отговори той. — Това е всичко.

— Но защо?

— Време е — гласеше краткият му отговор. — Никакви закачки и флиртове повече. Искам те само за мен.

Тогава тя не обърна сериозно внимание на думите му. С неохота напускаше Европа, защото тук, сред чуждия пейзаж, се чувстваше спокойна, по-уверена в себе си. От друга страна мисълта, че ще се върне у дома с Марк, искрено я радваше. У дома. Самата дума я изпълваше с удоволствие, защото това значеше, че неговият дом е и неин.

От пристанището в Шербур си взеха места в един шведски пътнически кораб и отпътуваха за Ню Йорк. Марк правилно беше отгатнал, че Карен никога не бе пътувала с презокеански кораб. Прекарваха дълги часове, излегнали се на шезлонги на палубата, откъдето наблюдаваха пътниците. Докато плуваха в басейна, искрено се забавляваха от съчетанието на люлеенето на кораба и полюшването на водата в басейна. Вечер танцуваха, гледаха звездите или Марк играеше в залата за хазарт. И не на последно място се любеха. Винаги, във всеки момент лекото поклащане на корпуса напомняше на Карен не само за обширния океан под тях, но и за безкрайния ритъм на техните тела и тяхната близост, която за нея бе истински океан без дъно и изпълнен със загадъчност.

ПЕТА ГЛАВА

Едва когато стигнаха в дома на Марк, Карен усети, че нещо не е съвсем наред. В имението нямаше жива душа, като се изключи единствената прислужничка, госпожа Критендън. Карен се беше надявала да се срещне със семейството на Марк. Когато го попита къде са близките му, той обясни, че баща му е на дълго посещение при някакви роднини във Франция.

— Вероятно сме се разминали с него — продължи Марк. — Нямам голямо желание да се виждам с него.

— Ами брат ти?

— Дейвид има апартамент в предградията. Сигурно ще го видиш тия дни. Но не разчитай много на това. Скучен е като миялна машина.

Съдейки по начина, по който говореше, тя бе убедена, че той спестява част от истината, ала замълча.

Корабът акостира в пристанището на Ню Йорк много рано сутринта, полетът до Ню Орлийнз пък закъсня и Карен се чувстваше уморена и с размътена глава, ето защо се остави Марк да я води в потъналата в мрак къща. Озоваха се в пищно обзаведена спалня, украсена с тежки брокати и гоблени по стените. Плътни завеси скриваха високите прозорци.

— Това не е стаята, в която бяхме преди — отбеляза тя на входа.

— Надявам се да ти хареса.

— Красива е. — Карен наистина се възхити от обстановката. — Изглежда ми някак нереална. Имам чувството, че съм влязла в машина на времето.

— Тук всеки предмет е бил притежание на семейството ми поне от сто години — засмя се Марк. — С изключение на дюшеците, естествено.

Тя се усмихна и огледа леглото.

— Гоблените са висели в библиотеката на плантацията ни нагоре по течението на реката — продължи Марк. — Армията на янките подпалила къщата, но робите на Белфорт успели да спасят някои вещи.

— Той посочи комплект позлатени гребени и четка на тоалетката. — Били са собственост на пра-пра-пра-пра-баба ми. Донесла ги от Франция след като се омъжила в семейството. На онези войници сигурно много им се е искало да ги задигнат. Ето, виж инициалите.

Карен взе едната четка. Върху златната дръжка личаха инициалите АКВ.

— Какво значат тези букви? — попита тя.

— Казвала се Амели Курвоазие — обясни Марк. — Произхождала от една от най-старите аристократични френски фамилии в кралството от Средните векове.

Тежък бронзов бюст на жена стоеше на една масичка встрани. Беше много красив, с множество детайли до последните гънки на дрехата. Лицето бе поразително.

— А коя е тя? — попита Карен.

— Никой не може да каже със сигурност. Разгледаш ли я потблизо, може да откриеш някои от характерните черти на фамилията Белфорт. Но никой от историците на семейството не е успял да установи със сигурност нейната самоличност. Бронзът датира от началото на осемнайсети век.

Марк видимо се преобрази, докато показваше скъпоценните реликви на семейството си, разположени в стаята. Гордост, съчетана с горчивина, лъхаше от дълбокия му глас — нещо, което Карен чуваше за първи път.

— Нещо безпокои ли те, Марк? — попита тя.

— Не, вече всичко е наред. — Той я прегърна и я целуна.

— Сигурен ли си? — добави Карен. — Струваш ми се някак странен.

Марк я заведе до леглото, даде ѝ знак да седне, ала остана прав, без да откъсва очи от лицето ѝ.

— „Като си помисля само, че отрова като тази е от плът и кръв...“ — произнесе някак замечтано и разсеяно.

— Какво искаш да кажеш? — смути се тя.

— Някой го беше написал. Няма значение.

Отпусна се до нея и леко я бутна назад върху покривката на леглото. Целува я дълго и страстно, постепенно я покри с тялото си.

— Знаеш ли — обади се Карен между две целувки, — за първи път се чувствам у дома си. Май това място може да стане и мой дом.

— Ще стане — целуна я той отново.

— Бих искала.

— Само когато наистина разбереш.

— Какво да разбера?

— Че не може да има повече никакви сеньори Лопес-Муньос.

— Какво значи това? — стъписа се тя.

— Че няма да се възхищаваш вече от някакви испански господа — гласеше отговорът. — Нито френски, нито швейцарски, германски или английски. Никакви мъже повече.

— Марк, наистина не разбирам за какво говориш!

Той подпря глава на дланта си и се загледа в нея.

— Толкова си красива! Много ми се иска нищо между нас да не се променя. Знаеш ли, желанието на другите мъже те покрива с особено излъчване.

Последните му думи ѝ се сториха някак приповдигнати, а и съчетани с подозрителните му погледи, съвсем я объркаха.

— Марк, държиш се някак странно.

— Моля те само за едно — промълви той. — Вярност.

— Вярност ли?

— Как звучи само тази дума от устата на една жена! Няма по-голямо противоречие в света.

— Защо говориш така? — Карен се беше ядосала вече.

— Забелязах как те гледат мъжете, докато бяхме в Европа — въздъхна Марк. — Колкото по-близки ставаме, толкова по-зависим се чувствам от теб, толкова по-често се обръщат след теб. Наистина ми е мъчно за теб, та ти дори не си даваш сметка за това.

— За какво не си давам сметка? Че ме гледат ли? Всяка жена знае, когато някой я заглежда.

Той поклати глава, сякаш се забавляваше от нейното невежество.

— Онова, което не знаеш обаче е, че именно ти изпращаш сигнали, които ги привличат. Само че аз ги улавям. Забелязах как от теб се излъчва сияние. Как се усмихваш. Жените все не го разбират. Такава е природата им. Няма нужда да говорят, нито да се появят на прозореца. Мъжете долавят аромата, който жените излъчват от километри разстояние. Можеш да ги чуеш дори как вият нощем.

Карен седна и загрижено го изгледа.

— Марк, говориш несвързано. А и забравяш, че аз съм самостоятелна личност. Не съм животно.

— И затова ли флиртуваше с Лопес Муньос? — попита той.

— Само разговарях с него. Ти също.

Марк също седна, но се отдалечи и опря гръб в стената.

— Щом така го наричаш, аз се оттеглям.

Карен беше объркана. Марк ѝ се струваше неузнаваем. Никога досега не беше говорил с нея с този тон, нито я бе гледал така. Мъжът, чиято любов бе станала център на нейния свят през последните няколко седмици, сега бе сякаш на километри разстояние, издигнал помежду им стена от подозрителност, а като си помисли, и тази потънала в мрак къща...

Той вероятно бе отгатнал мислите ѝ, защото протегна ръце, привлече я към себе си и впи властно устни в нейните.

— Марк...

— Не. Стига вече думи.

Люби я, без да сваля дрехите ѝ. Откри с пръсти нейните тайни места и започна да я милва. Властта, която имаше над нея, а и непознатата стая, само засилиха желанието ѝ и тя усети, че отново неудържимо се стреми към него.

Пръстите ѝ се впиха в пищната покривка на леглото. Очите ѝ бяха затворени. Перлената кожа на бедрата ѝ едва се виждаше в мрака, докато краката ѝ обгръщаха кръста му. Когато Марк бе вече проникнал в нея, Карен простена и промълви нещо като молба той да бъде онова, което е бил в самото начало и което тя очакваше той да бъде за нея и в бъдеще.

В тласъците му имаше и триумф, и едва ли не жестокост, дланите му обгръщаха кръста ѝ, притегляйки тялото ѝ към неговото. Стори ѝ се, че го чува да казва нещо, но вълната от собствените ѝ чувства така я заля, че тя така и не успя да разбере какво казва той.

— Марк! — извика само. — Марк!

Сетне и двамата се отпуснаха задъхани един до друг. Карен притискаше главата на своя любим до гърдите си. Толкова искрено се надяваше физическата им интимност да прогони недоразумението, което очевидно го бе карало да страда преди малко.

Той идваше постепенно на себе си, целуваше и милваше косите ѝ. Това бе същият Марк, сигурна беше. Усмиваше се като преди,

владееше я като преди.

По едно време той се изправи.

— Стой така — въздъхна Марк и я погледна втренчено — все още облечена, ала със запретната пола и с всички белези на онова, което се бе случило току-що между тях. Косата ѝ беше разрошена, а лицето ѝ грееше от удоволствие.

*„Към чуждите желания си нежна,
а само аз от теб не бивам чул.
Но както в тия пълни океани
приют намира онзи скитник дъжд
сред другите неща, така желани,
ти приюти и мен, поне веднъж.“*

Карен не познаваше цитата, но меланхоличната му красота ѝ напомни за Шекспир, пък и любовта на Марк към поета ѝ беше добре известна.

— Марк, как може да говориш такива неща? — стъписа се Карен. — Нима наистина си мислиш тези неща за мен?

За пореден път лицето му се изкриви от онази странна смесица от тъга и циничност.

— А ти дори и не го разбираш — въздъхна той, без да откъсва очи от разголеното ѝ тяло. — Защото си просто такава жена, а значение има и от коя част на страната идваш.

— Не те разбирам.

Марк закопча ризата си там, където нетърпеливите ѝ от страст пръсти бяха я разкопчали.

— Скоро ще разбереш, Карен. Това ще е моят подарък. Да те накарам да проумееш думите ми.

Той се завъртя на токовете си и се стопи сред сенките, изпълнили стаята. До слуха на Карен достигна звукът от тихите му стъпки и тихото щракване на ключалката.

Тя дълго лежа неподвижно, размишлявайки за онова, което се случи между тях тази вечер. Умората ѝ пречеше да мисли спокойно и трезво. Конфликтът, който бе възникнал така неочаквано между двамата, ѝ се струваше някак нереален. Ала не и последвалите ги

любов и ласки — те бяха повече от всякога наситени със страст и копнеж. Сякаш пукнатината в отношенията им бе засилила еротичното привличане във физическия им контакт.

Най-накрая Карен стана и се опита да излезе навън. Вратата беше заключена.

Тя притихна в сенките на стаята, замислена над случилото се, над това, как внезапното ѝ пристигане в една къща, сторила ѝ се в първия момент истински дом, се превърна в най-странното нещо на земята.

Реши да дръпне завесите.

Зад тях нямаше прозорци — само висока стена, покрита с копринени тапети отпреди сто години.

Забеляза срещу леглото тясна врата. Натисна дръжката и я отвори. Пред очите ѝ се разкри малка красиво обзаведена баня с тоалетна, вана и умивалник, но... Отново никакъв прозорец!

В стаята нямаше никакви други врати или прозорци. Карен бе в плен.

ШЕСТА ГЛАВА

Карен преживя няколко етапа на своето пленничество. Те бяха по-скоро душевни и нямаха нищо общо с физическите стени на сградата, в която бе затворена.

В началото беше бясна, направо полудя от негодувание. Тя бе жена от края на двайсети век, ръководила сама целия си съзнателен живот. Страстната привързаност на Марк към нея вече ѝ се струваше отминала и твърде странна, за да има нещо общо с действителността, сякаш бе слязла от пращните картини, покриващи стените на имението Белфорт. А това, че посегна на независимостта ѝ, ѝ се стори най-абсурдно от всичко. Напомняше за осемнайсети, а не двайсети век. Никой нямаше право да заключва една жена в къщата си.

Късно същата нощ, когато Карен лежеше все още замаяна от дългото пътуване и от възмутителната постъпка на Марк, в тази първа вечер на тяхното завръщане, той безшумно се вмъкна в стаята и легна до нея.

Изгарящата потребност за насилие го бе напуснала. Ласките му я успокояваха, докато постепенно плътта ѝ започна да потръпва от чувствен копнеж. Ръцете му се движеха бавно. Свежият аромат, който се излъчваше от него, сякаш я обгърна с нежен воал. Тя се почувства защитена и закрияна от тялото и привързаността му.

Накрая, сякаш изпитал съчувствие към нея, Марк свали нощницата ѝ и започна да я целува — с непозната досега съкровеност и настойчивост, Карен зарови пръсти в косите му и го привлече поблизо до себе си, като насочи устните му към долната част на корема си. Почувства как за части от секундата той се поколеба, сякаш дързостта ѝ го изненада.

Марк се изправи и свали дрехите си. Завладяното му от напрежение голо тяло с широки рамене накара дъхът ѝ да секне от необикновената заплаха, която се излъчваше от него. Заприлича ѝ на нашественик, който чудесно знае как действат неговите качества на жените.

— О, Марк... — Тя протегна ръце към него.

След миг той я покри с тяло. Ръцете ѝ се плъзнаха към раменете му. В този миг Марк направи нещо, което Карен никога нямаше да забрави. Извит на дъга над нея, той бавно започна да провлачва тялото си върху нейното и докато целуваше стомаха, гръдния ѝ кош, гърдите и накрая лицето ѝ, Марк проникна в нея. Сетне се отдръпна бързо. Всичко това ѝ заприлича на светкавична милувка, намек на онова, което тепърва предстоеше. Но бе толкова неочаквано и така лично, че тя не издържа и извика възторжено.

Любиха се бавно, с много чувство и нежност и Карен отново бе завладяна от мисълта, че най-сетне е у дома. Общуването на кожата ѝ с тази на Марк отново срути всички прегради на съмнение. Заспа в прегръдките му по-спокойна от всякога.

Когато се събуди, беше сама. Госпожа Критендъни донесе закуска от кифлички, плодове, сок и кафе. Мъничка роза бе поставена във ваза на подноса. На масата лежаха вестници и списания, а също и хартия за писане. Цялата сутрин Карен прекара в четене и размисъл. Сега вече мозъкът ѝ бе свеж и буден и тя се мъчеше да прецени ситуацията, в която бе изпаднала.

Следобед Марк се отби при нея. Облякъл бе делови костюм, с какъвто никога не го беше виждала. Стори ѝ се свеж, красив и съвсем цивилизован.

— Виждам, че си си починала. Как мина денят ти?

— Марк... — подзе Карен, очевидно обзета от желание да спори, ала той прекъсна словото ѝ с устни.

— Не казвай нищо — промълви Марк. — Не още. — Прегърна я и започна да я милва. Преди да усети какво става, тя видя, че полата и блузата ѝ, и двете спомен от пътешествието им из Европа, бяха на земята, неговият костюм — също. Всичките ѝ аргументи и възражения отстъпиха място на чувството, на удоволствието от докосването на двете голи тела.

Той се върна за вечеря и я заведе долу в трапезарията, където им сервираха традиционна храна за Ню Орлийнз, приготвена от готвач, който Карен виждаше за първи път. Марк говореше само за незначителни неща. Разказа ѝ за работата си, за новините от света на бизнеса. Трудно ѝ бе да повярва, че такъв всекидневен разговор

можеше да е прелюдия към новото ѝ затваряне. Дори не посмя да засегне темата.

Качиха се в библиотеката на горния етаж, за да изпият по чаша бренди. От прозореца се виждаха дебелите клони на дървото отвън и улицата — гледката бе прекрасна като от стара картина. Някъде от вътрешността на къщата долиташе музика, сякаш беше Шопен. Марк започна да ѝ показва книгите по старите рафтове. Тук бе и семейната Библия на Белфорт с родословното им дърво, чиито корени бяха някъде в шестнайсети век. Разказа ѝ и някои от историите за своите роднини, които се предаваха от поколение на поколение.

— Семейството ни е необикновено. В него можеш да срещнеш по малко от всичко. Няколко крадци, трима-четирима алкохолици, не липсват и душевноболни. Сериозна е и бройката на „известните мъже“. Съдии, философи, държавници, писатели. Кръвта на Белфорт вода не става. Можеш да го проследиш във всички портрети.

Той беше прав. Лицата на всички си приличаха — най-вероятно това се дължеше на особеното разположение на веждите, което им придаваше известна дързост на изражението, пък и ги правеше сходни почти като братя и сестри. Обединяваше ги и категоричността в погледа, вътрешната съсредоточеност. Сякаш във всички тях бе въплътена романтичността на времето, в което бяха живели.

Карен местеше поглед от лицата на камината към своя любим. Изразът на Белфорт бе и в очите на Марк — мрачен и загадъчен. Придаваше на този мъж от двайсети век странно великолепие. В паметта ѝ изникна образът на онова красиво момче, което я отведе преди толкова години от танците преди Марди Гра в Сейнт Чарлз Акедъми. Едва сега си даде сметка, че още тогава той я бе омагьосал.

— Как се чувства човек, така силно свързан с миналото? — попита тя: — Особено когато е и неразривна част от предците си?

Марк сви само рамене и завъртя течността в чашата си.

— Миналото е ограничение. Или поне аз го чувствам така. Не ми е приятно животът ми да се определя от неща извън мен. Искане ми се сам да определям своя път. Случва се да гледам на семейство Белфорт като на досадна тълпа роднини, с които съм принуден да седя на задължителен обяд. С огромно нетърпение чакам да се отърва от тях. — Той отпи от чашата с бренди и отново обърна очи към портретите. — Само дето от време на време ми се струват като единствения ми

дом. С тях се чувствам по-малко самотен. То си е вид сделка. Като всичко в този живот. А ти? — Марк ѝ се усмихна. — Усещаш ли връзка с прадедите си?

— За мен те са просто лица в семейния албум — отговори Карен. — При това са само няколко поколения. Една пра-пра-баба, която е била суфражетка в Бостън. Пазим един дагеротипен портрет у дома, много стар.

— На север времето върви по друг начин — отбеляза Марк. — Вие сте забързани хора с едно око в бъдещето. Прекалено сте заети, за да се сещате дори за миналото.

Тя се замисли за миг над думите му.

— Като критика ли да го приема? — попита най-накрая.

— За нищо на света. Чела ли си нещо от де Токвил? За неговата обиколка на Америка?

Карен поклати глава отрицателно.

— Непременно го намери. Много неща ще научиш от този пътепис. Един ден де Токвил се озовал на някакво място по течението на Мисисипи, като на единия бряг на реката имало плантация на робовладелец, а на отсрещния — владения на янки. По думите му разликата била като между деня и нощта. При янките кипяла трескава дейност. А там, където били южняците, всичко било като потънало в дълбок стогодишен сън. Нищо не се случвало. Ама абсолютно нищо.

Карен много добре разбираше какво има предвид. Миналото бе чудесно нещо, стига да ти помага да градиш бъдещето си. Но не и когато те парализира.

Така или иначе, тя не можеше да отрече правотата на наблюденията му, поне що се отнасяше до нея. Бъдещето винаги ѝ се бе струвало като скъпоценен гоблен, в който сама трябваше да втъче своята съдба. Замисли се за начина, по който я бяха възпитали родителите ѝ. Винаги говореха за бъдещето ѝ и за това, че то зависи единствено от нея. Като се замисли, си даде сметка, че ако се изключеха няколко весели истории, свързани с времето, когато се бяха ухажвали, те рядко говореха за миналото.

Марк бе прав, Карен идваше от култура, в която миналото беше загърбено, бъдещето се идеализираше и само инициативността на отделната личност имаше значение, в противовес на традициите, които се предаваха от вече починалите предци.

Той не откъсваше очи от портрета.

— Човек може да се замисли над много факти от семейната ни история. Ала има нещо, което, колкото и да търсиш, не можеш да откриеш в тези портрети.

— И какво е то?

— Теб.

Марк пристъпи до стола ѝ, повдигна я и я отнесе в стаята ѝ. Тя не се възпротиви.

Само част от съзнанието ѝ схващаше какво става всъщност. Той използваше различни страни от своята привлекателност, за да парализира напълно волята ѝ. Не успя с разговори, ето защо довърши започнатото с устни и ръце. Когато разтвори бедрата ѝ и се приготви да проникне в нея, Карен усети как умът ѝ започва да се бунтува яростно, но много скоро възмущението ѝ отстъпи място на насладата, с която този мъж я даряваше. Коленете ѝ обвиха кръста му, а дланите ѝ се плъзнаха към слабините. Плътта бе по-силна от мозъка — поне тази нощ.

На следващата сутрин отново се събуди сама.

Настъпи и втората фаза на нейното затворничество. Това бе период на нерешителност. Знаеше, че е затворничка, ала в този факт имаше и нещо привлекателно. Самотата и тишината на новия ѝ живот ѝ действаха странно успокоително. Удоволствието от близостта ѝ с Марк бе така завладяващо, че сякаш отваряше врата към друг вид съществуване. Продължаваше да иска да се върне в реалния свят, но с изненада откри, че няма нищо против завръщането ѝ да се отложи с ден-два. Не можеше да реши наистина ли иска тази свобода.

Откри, че с всяка изминала минута става все по-зависима от Марк, усеща и вижда през неговите сетива. Часовете, прекарани в самота, ѝ тежаха. Като прежаднял пътник го чакаше да се прибере. Щом чуеше ключът да прещраква в бравата на вратата, дъхът ѝ секваше от нетърпение. Докосването на пръстите му до раменете ѝ предизвикваше истински пристъп на изгарящ копнеж. Отвърщаше на целувката му със страст и притискаше тънкото си тяло до неговото.

— Да разбирам ли, че съм ти липсвал? — питаше той.

Неспособна да проговори от страст, тя само привличаше главата му към гърдите си.

Физическото му въздействие върху нея зае огромна част от връзката им. Като всеки, който държи някого под ключ, Марк ѝ се струваше по-загадъчен от преди. Неговата воля бе нещо непознато и именно то я държеше в плен. И тъкмо за това любовта, с която я даряваше, бе стократно по-екзотична. Ръцете, които я обгръщаха, бяха пълни с тайни, които нямаше как да узнае. И ласките им ѝ напомняха по-скоро за насилие, за забранено, трудно достижимо познание. Тъкмо за това и Карен капитулираше с такова удоволствие. Усещането ѝ са греховност бе като наркотик. Преди време, когато пътуваха из Европа, чувствата ѝ към Марк бяха неин личен избор. А сега бе негов роб в пълния смисъл на думата. Преживяването бе съвсем ново, различно от всичко, на което я бяха учили, което си бе въобразявала, че е. Да му се отдаде, бе страшно вълнуващо, почти равно на това, да нарушиш нечия забрана.

Сега вече Марк познаваше всички нейни еротични тайни. По време на посещенията си той обикновено експериментираше върху сетивата ѝ с думи, ласки и докосвания, а също и с идеи, които не оставиха кътче от нейното въображение и фантазия неизследвано. Напуснеше ли веднъж тази стая, Карен бе сигурна, че никога с никого нямаше да сподели забранените удоволствия, на които се бе насладила.

Подозираше дори, че сега, след като Марк я познаваше по този забранен начин, тя нямаше да успее да установи интимна връзка с друг мъж. А нищо чудно това да бе ѝ неговата крайна цел. Да ѝ стане така необходим, че никой друг да не може да я задоволи.

Ако Карен наистина успееше да се измъкне, дали щеше да е способна да живее без тези наслади? Никак не беше убедена в това.

Сега, когато я имаше само за себе си, той ѝ разказваше много повече за живота си, за най-ранните спомени от детството си, очевидно сложили своя отпечатък върху характера му. Показваше ѝ кътчета от къщата, където се бяха крили с брат си, докато бяха играли на криеница или където за първи път се бе впуснал в сексуални опити с братовчедките си. Заведе я и в таванската стая, от която бе изпитвал панически ужас като малък.

Показа ѝ любимото кресло на майка си, където обичала да седи следобед. Книгите на маркиза дьо Севинье, които бе харесвала, бяха

още на рафта до стола, а в чекмеджето под тях все така лежеше и плетката ѝ.

— От нощта, в която почина — отбеляза Марк, — никой не сяда вече тук.

На отсрещната стена висеше портрет на майка му. Имаше вид на крехка и нежна жена, въпреки че очевидно е била пълничка. В очите ѝ прозираше особена нежност. Погледът ѝ бе съчетание от южняшка неувереност и странна мъдрост.

— Тя бе най-качественият човек сред нас — простичко каза той. — Не съм очаквал, че ще живее вечно, ала и не съм предполагал каква празнина ще остави след себе си.

Колкото повече опознаваше къщата, толкова повече неща научаваше Карен и за самия Марк, за страхотната му връзка с този дом. Убедена бе, че след като сподели с нея множество от съкровенията си тайни, той със сигурност нямаше да ѝ позволи да го напусне. Доверяването на тайни бе неразривна част от заробването. Сега тя му принадлежеше изцяло и той можеше да ѝ каже каквото си поиска. Убеден бе, че и да искаше, нямаше пред кого да го повтори.

Случваше се да ѝ разреши да се разходи свободно из къщата, но само при условие, че бе придружена от госпожа Критендън.

Един ден Карен спря пред портрета на красив млад мъж, облечен е редингот от деветнайсети век и високи лъснати ботуши. Мъжът поразително приличаше на Марк.

— Кой е той? — попита тя.

— Марсел Огюст Белфорт — усмихна се жената. — Пра-пра-пра-дядо на господин Марк. Поетът в семейството. Много от стихосбирките му са публикувани тук, в Ню Орлийнз. Някои от стихотворенията му все още се срещат в антологии на поезията на Конфедерацията. Бил е ранен при Гетисбърг и е завършил дните си тук, в този дом.

Карен си спомни нещо, което Марк ѝ бе разказал за един от роднините си.

— Той ли се е самоубил заради жена? — попита тя.

Госпожа Критендън присви леко очи.

— Господин Марк ли ви го каза?

— Не — тук такси излъга Карен. — Чух да се говори за това по време на бала в Сан Суси.

— Историята е по-дълга. Марсел Белфорт се влюбил в момиче от известно католическо семейство от Мериленд. Ала Белфорт са протестанти. Нейното семейство категорично се противопоставило на връзката. Марсел прелъстил момичето и го довел в Ню Орлийнз. Купил къща край реката и я държал в нея с години. Никога не я изпускарал от погледа си.

— Не се ли опитала да избяга?

— В началото, да — отговори старата жена. — Но Марсел, така поне гласи мълвата, я държал с поезията си. Пишел всеки божи ден сонети и стихове за нея. Пъхвал ги под вратата или ѝ ги четял на глас. Любовта му била толкова силна, че думите на Марсел я държали в робство тогава, когато стените не успявали.

— Тук, в къщата, има ли негови стихове? — попита Карен.

— Унищожил всичко — поклати глава жената. — Хвърлил ги в камината на библиотеката на горния етаж преди да се самоубие.

— Значи се е самоубил от любов — опита се да уточни Карен.

— Младото момиче забременяло — продължи госпожа Критендън. — Строгото ѝ религиозно възпитание не ѝ позволило да понесе този срам. Пуснала газта в стаята си и се самоубила заедно с нероденото им дете. Когато господин Марсел я намерил, се застрелял. Открили тялото му до нейното.

Значи Марк ме е излъгал, помисли си Карен. Историята, която ѝ бе разказал, чувствително се различаваше от това, което току-що чу.

А от друга страна нямаше нищо чудно в това, че се бе опитал да скрие част от истината, и то онази, която бе най-съкровена за него. Отвличането на жена, без която знаеш, че не можеш да живееш.

— А другите роднини на Марк? — продължи Карен. — И за тях ли има подобни истории?

— Във всяко семейство има разни истории — заключи госпожа Критендън, очевидно загубила желание да продължи разговора. За Карен бе ясно, че жената криеше нещо от чувство за лоялност към Марк.

С всеки изминат ден зависимостта на Марк от тяхната любов нарастваше. Случваше се Карен да го държи в прегръдките си като малко дете — милваше косите му, шепнеше нежни успокоителни слова.

В такива моменти усещаше, че има сериозна власт над него и дори се питаше дали няма да настъпи момент, когато ще пожелае да използва влиянието си над него, за да го накара да се вразуми и да я освободи. Ала щом се извърнеше с лице към нея, той очевидно се чувстваше освободен и мигом де превръщаше в нейния господар, който ѝ се надсмиваше и в същото време я докарваше до лудост от страст.

Бяха навлезли в третата фаза на пленничеството на Карен. Тя се чувстваше нужна, чувстваше се важна за Марк. Съзнаваше; че привързаността му към нея отдавна бе прехвърлила рамките на чисто физическото привличане. Той живееше за нея. Връзката, която я свързваше с него, бе станала още поздрава.

Все по-малко изпитваше нужда да излезе навън. Примамливата мелодия на отшелничеството ѝ бе прекалено силна, за да ѝ устои. Манията на Марк за собственост, която преди я караше да мисли, че той се държи с нея като с предмет, проникваше в нея като зараза. Започнала бе да чувства, че постепенно се превръща в една от онези красиви стари картини по стените и от време на време, водена от Марк, се загубва в техния свят, наситен с пламенни страсти и идеи фикс. Подобно на насекомо, оплетено в паяжината на грамаден паяк, Карен за нищо на света не можеше да се отскубне.

Очевидно Марк усещаше, че я бе лишил от свободната ѝ воля, защото започна да я взима от време на време със себе си. Ходеха в ресторанти, нощни клубове и дори на различни събирания в домовете на хора от неговата среда. Присъстващите поздравяваха Карен с уважение, любезно разговаряха с нея за живота ѝ. През всичките тези вечери на нея и през ум не ѝ мина да се измъкне и да избяга. Лепкавата му паяжина се простираше над целия град. Единственото ѝ възражение бе, че излизаха единствено вечер. Очевидно той смяташе, че оживлението на деня ще е прекалено голямо изкушение за нея. Нощем светът изглеждаше не толкова реален, а Марк тъкмо това искаше.

Взимаше я дори със себе си и по време на своите пътувания. Посещаваха казината на Аруба, Антигуа, Сейнт Мартин и Сан Хуан.

Заминаваха само за почивните дни. Тръгваха в петък от летището в Ню Орлийнз и се връщаха късно в неделя. Животът, който бяха водили в Европа, постепенно се връщаше за Карен. Тя винаги седеше до него като някакъв талисман и както винаги се гордееше, че му принадлежи, че е особено важна за него.

Връщаше се от тези пътувания винаги изтощена, но винаги приятно възбудена от залагането на толкова големи суми, а после дълго се любеха, докато сънят не ги пребореше.

Сега вече нишките на паяжината се простираха не само през града, ала и отвъд океана. Затворът на Карен бе в самата ѝ душа. Можеше да пътува с Марк на край света, но не желаше да избяга от него.

Постепенно спря да мисли за свой собствен живот и приспособи въображението си към стените на своя затвор. Поглеждаше назад като насън към живота, който дълги години бе водила и който ѝ се бе струвал единственият възможен. Сетне се обръщаше напред към своето бъдеще с Марк — съществуване, което бе водила любимата му майка, към място в една от онези картини в имението Белфорт. Сега вече подобна съдба ѝ се струваше изискана и желана. Защо да се бори с нея?

Решила, бе, че битката е приключена. Марк бе победил и тя нямаше нищо против.

СЕДМА ГЛАВА

Времето минаваше.

Обзета изцяло от собственото си опиянение, Карен загуби представа за дните и седмиците. Ала сезоните следваха своя ход. Във въздуха се долавяше мразовития полъх на есента. На Карен вече ѝ бе разрешено да се разхожда в околността. Госпожа Критендън имаше куче, очарователен малък корги на име Спенсър, когото тя водеше от време на време със себе си на работа. Карен обикаляше с него улиците на Гардън Дистрикт.

Сградите наоколо твърде малко се отличаваха по размер и възраст от дома на Марк и тя нямаше усещането, че е извън живота, който води. Те всички говореха за свят, отдалечен по време и дух от настоящето. Карен можеше да измине поне шест преки във всяка посока, без да почувства, че е избягала.

Животът тук бе спокоен и без каквито и да било сътресения. Тя имаше време за размисъл и мечти през дългите самотни часове. Крачеше неуморно из къщата и се потопяваше в атмосферата на предметите от отдавна минала епоха. Случваше се да включи телевизора или радиото и хаосът на настоящето нахлуваше в дома, но Карен бързо ги затваряше.

Марк винаги се връщаше и винаги я даряваше със своята любов. Когато се изморяваше да мисли или мечтае, тя се отдаваше на очакване. Следеше стрелките на часовника и броеше часовете до завръщането му.

И тогава се случи нещо неочаквано.

Една сутрин Карен бе сама в библиотеката на долния етаж и намери купчина писма за Марк. Няколко от тях ѝ заприличаха на писма от кредитори. Едното бе от адвокатска фирма. Никое не беше отворено.

Пликът само на едно, от брат му, беше отворено. Тя познаваше лицето на този човек от един семеен портрет над камината. Той бе няколко години по-възрастен от Марк, ала в лицето му нямаше и следа

от неговата красота. Напомняше по-скоро на негов чичо, а не на по-възрастен брат.

„Зная какво мислиш за мен и баща ми. Може и да сме скучни хора, но имаме нещо, с което ти не можеш да се похвалиш, Марк — чувство за реалност. Семейство Белфорт винаги са имали пари, ала сега сме дваисети век. Ние вече не сме собственици на плантации. Налага се да обединим всичките си сили и умения, за да запазим семейното състояние. Страстта ти по хазарта става все по-голямо бреме.

А последният ти номер да задигнеш пари на семейството, за да платиш дълговете си от комар, положително ще те вкарат в затвора! Говорих с нашите адвокати и те се съгласиха, че не остава нищо друго, освен да заведем дело, освен ако ти сам доброволно...“

Карен предпочете да не продължава нататък. Сгъна писмото и го прибра в плика.

Значи всичко е било лъжа. И хубавия делови костюм, и всекидневното му отиване „на работа“, и животът на човек от дваисети век. Всичко това е имало за цел да ѝ направи впечатление, да я съблазни, за да остане негова робиня.

Осъзнаването на този факт не успя да я върне напълно в реалността, а само я изпълни със силно безпокойство. Когато Марк се прибра същата вечер, тя поиска да се любят веднага. Помогна му да съблече дрехите си, завлече го в леглото и покри тялото му с целувки. Него обаче трудно можеше да го излъже. Попита я случило ли се е нещо в негово отсъствие. Карен поклати глава. Нима можеше да му признае, че в момента изпитва дива наслада от контраста между лъжите му и любовта му. Винаги бе усещала, че не знае всичко за него, че в характера му съществуват тайни кътчета, където нея не я допускат. Сега вече бе получила и съответните доказателства. Това направи тяхната интимност по-тревожна и в известен смисъл повълнуваща.

На следващия ден той съобщи, че напуска града за няколко дни по работа.

— Първо Батън Руж, после Савана и Атланта. Ще ми липсваш — заключи Марк.

— Ще те чакам да се върнеш — промълви Карен с онази мекота в гласа, която обикновено бе знак за нейното подчинение.

Когато на следваща сутрин тя отвори очи, него вече го нямаше. Сетивата ѝ все още бяха приспани от ласките му, но тревожността не беше изчезнала. Карен закрачи неспокойно из къщата. Знаеше, че, инструктирана от Марк, госпожа Критендън я следи.

Ала съдбата си имаше свои планове. Карен четеше в библиотеката, когато чу госпожа Критендън да вдига телефона. По гласа на жената разбра, че се бе случило нещо неприятно. След няколко минути тя се появи на вратата на стаята.

— Дъщеря ми е постъпила в болница. Тази сутрин е катастрофирала.

— Сериозно ли е? — попита Карен.

— Не ми казаха. Трябва да отида сега. Ще се справите ли сама, госпожице?

— Разбира се! — Карен се приближи до жената и улови ръката ѝ. — Обадете ми се, щом разберете нещо определено. И не се тревожете. Ще се погрижа за всичко тук.

— Много ви благодаря.

Много скоро Карен чу как външната врата се отваря и затваря. Отиде до прозореца и видя как старата жена бърза надолу по улицата.

Карен знаеше, че Марк отдавна не се бои, че тя ще избяга. Вече бе убеден в силата си над нея. Уверен бе, че може да отсъства цял месец, да я остави да се грижи сама за къщата, а когато се върне, тя ще го чака.

Но писмото бе променило всичко.

Карен се качи горе, облече пола и блуза и излезе. Отиде до Сейнт Чарлз Авеню и се качи на трамвай за центъра. Навлезе в административната част на града, изпълнена с копнеж да забрави за малко едновременното очарование на Вийо Каре и да попазарува. Стигна до Кенъл Плейс и Ривъруок, като влизаше последователно във всички магазини. Нарочно избягваше старите магазини на Ню Орлийнз и предпочиташе „Сакс“, „Лорд енд Тейлър“, „Мейсис“.

Искаше ѝ се да се потопи в съвременна Америка, да се отърси от съня, в който така дълго бе плувала.

Към обяд се сети, че от сутринта не бе хапвала нищо. Влезе в една претъпкана закусвалня и си взе пълнен картоф с всички подправки. Вдъхна с наслада миризмата на пица и пържени картофи, с удоволствие наблюдаваше майки и деца по масите. Сетивата ѝ се разбудиха за подвикванията на майките и раздражението от прекалено шумните реакции на хлапетата. Това бе истинският свят. Онзи свят, който бе нейната реалност.

Ала докато преглъщаше последните хапки и последните глътки диетична напитка, усети, че решителността ѝ започва да се стопява. Усети привличането на къщата на Белфорт. В началото това бе по-скоро образ на мрак и тишина — тишина, която означаваше сигурност и защита, място, където тя бе ценена и желана. Сетне дълбоко в нея, от дълбините на съществуването ѝ се надигна вълна на копнеж към насладите, познати единствено на жените, сближавали се някога с Марк Белфорт. Жените, държани в плен от своя любим, в кула от слонова кост, далеч от останалия свят.

Станало бе така, че именно светът на Марк ѝ се струваше истински, а не претъпкания с хора и шумен търговски център, в който се намираще. Тъкмо се канеше да стане, за да се прибере вкъщи, когато познат глас прекъсна мислите ѝ.

— Кой можеше да допусне, че ще ви срещна точно тук? При това без маска.

Карен вдигна очи и видя дружелюбно усмихващото се лице на мъж над трийсетте. Убедена бе, че никога не го беше виждала до този момент.

— Не ме познахте, нали? Не се учудвам. Без одеждите ми на Дон Жуан не бихте могла. Крис Карпентър. Срещнахме се на бала с маски у семейство Дъчейз.

Карен положи гигантско усилие да се откъсне от дълбините, в които се бе потопила.

— О, да, разбира се. Как сте?

— Горещо-долу. Мъча се да свържа двата края, както обикновено. А вие?

— Добре съм, благодаря.

Почувства се като дете, което се мъчи да си припомни правилата на доброто поведение.

— Защо не седнете? — предложи тя.

— С най-голямо удоволствие — въздъхна мъжът. — Честно да ви кажа, крака не ми останаха с това пазаруване. Хич не си падам по търговските центрове. От край време не ги обичам.

— Като повечето мъже — усмихна му се Карен.

Крис Карпентър се настани до масата. Тя се изненада от физическото му присъствие не само защото не го бе разгледала добре по време на празненството у Дъчейз, но и защото, откакто се бяха върнали с Марк от Европа, просто нямаше очи за никакви други мъже. Почти бе забравила, че има и такива същества. Нормални, заети, обути в обикновени памучни панталони и спортни блузи, пораздразнени от пазаруването и е определено чувство за хумор към всекидневните грижи. Крис Карпентър ѝ се струваше в момента почти толкова екзотична птица, колкото ѝ се бе видял Марк, когато го видя за първи път.

— Какво ви води в Ню Орлийнз? — попита Карен. — Мислех, че живеете в Чикаго.

— Така е. Оттогава за първи път идвам в града. А вие? Споменахте, че сте на работа в Кънетикът.

— Така беше. — Тя се изчерви. — Пътувах известно време... По работа. И аз съм за първи път в града след онзи бал.

Дори да бе усетил, че лъже, той с нищо не го показва.

— Много ми е приятно да ви видя отново. Никак не очаквах, че това ще се случи някога. Имаше нещо особено в онзи бал в Сан Суси. Нещо... Как да кажа, нереално. Имах чувството, че съм попаднал в измислен свят. Не предполагах, че ще срещна някой от хората, с които се запознах там. — Крис Карпентър широко се усмихна. — Точно затова ми е още по-приятно, че се срещнахме.

Мъжът се огледа.

— Пазарувахте ли? — попита той.

Тя показа торбата от „Лойд енд Тейлър“.

— Да.

— Обещах на дъщерите ми да им занеса нещо от Ню Орлийнз — въздъхна Крис. — А както виждате, за сега не съм успял да открия нищо.

— На колко години са?

— На седем и девет. Вече са достатъчно големи, за да не мога да измисля нещо подходящо. Двамата с жена ми имаме родителски права и всеки път, когато се върнат от посещение при нея, им се струвам все по-загубен. Доста е трудно за един мъж да гледа две дъщери.

— Предполагам, носите тяхна снимка.

— Разбира се, колко мило от ваша страна да искате да ги видите.

— Той извади портфейла си и измъкна две малки снимки и една на момиченцата заедно, правена във фотоателие.

— Много са сладки — отбеляза Карен. — Мисля, че приличат на вас.

— В интерес на истината Джоузи прилича на майка си. Ето вижте носа ѝ. А Кейт се е метнала на моето семейство. Странно, че по характер е тъкмо обратното. Джоузи е работяга, точно като мен, докато Кейт кипи от въображение.

Карен не можеше да откъсне очи от снимките. Момиченцата ѝ се струваха като живи и поради приликата си с Крис, тясно свързани с него.

— От колко време сте разведени? — попита тя.

— От четири години. — Лицето му изведнъж стана малко тъжно.

— Тогава ми се виждаха съвсем мънички. Толкова бързо порастват.

Карен му върна снимките.

— И бившата ви жена ли живее в Чикаго?

— Аз не живея в самия град. Казвам Чикаго за по-удобно. Всъщност домът ми е в Ивънстън, градче на север от Чикаго.

— Била съм там. — Карен помнеше масивните каменни сгради с просторни зелени морави. — Моя приятелка се премести да живее на север и ѝ гостувах.

— Значи сигурно познавате и Лейк Форест? — попита Крис. — Там живее жена ми.

— Не сте ли мислили да се ожените отново?

— Така и не срещнах подходящо момиче — сви той рамене и се замисли. — Грижите за децата искат доста време, нали знаете как е? Тревогите около тях отнемат нещо от теб. Силите, които са ти необходими да ходиш по партита, да излизаш от време на време с жени нещо започват да се изчерпват. — Мъжът се засмя. — Не че не ми се иска.

— Разбирам. — Думите му напомниха на Карен за собственото ѝ сложно положение.

— Значи отдавна сте били близо до моя дом?

Тя кимна.

— Преди седем-осем години. Кънетикът е доста далеч все пак, особено когато си достатъчно зает. Не се намира лесно време.

— Имате ли много ангажименти?

— Да, доста.

Карен се боеше, че той ще започне да ѝ задава въпроси за собствения ѝ брак, а нямаше сили да измисля точно в този момент. Ала той седеше и я съзерцаваше.

— Знаете ли — обади се по едно време Крис, — изглеждате някак по-различно от последния път, когато ви видях на бала.

— В какъв смисъл?

— Някак омекотена. — Той се замисли, очевидно търсеше по-подходящо определение. — Има нещо въздушно сега във вас. Все едно, че слизате от някаква картина.

Тя се изчерви.

— Звучи необикновено.

— Зная. — Мъжът срещу нея свъси вежди. — Там, на бала, бяхте изпълнена с енергия, и някак нащрек. Като състезателен кон, стига това сравнение да не ви обижда. Останах с впечатлението, че препускате през живота и заобикаляте всяко препятствие, което ви се изпречи. Никакви отклонения, ако разбирате какво искам да кажа. А сега сте някак по-спокойна, от вас се излъчва мекота.

Карен се замисли над думите му. Значи промяната бе наистина очевидна. Нима толкова много бе се отделила от предишния си образ?

— Момичетата ви спортуват ли? — внезапно попита тя.

— Само Джоузи. Играе футбол в училище. Кейт трудно можеш да я накараш да се размърда.

— Защо да не ви помогна да им потърсите подарък? — предложи Карен. — Нямам момиченца, но преди години самата аз съм била като тях. И мисля, че си спомням това време.

— Наистина ли? — възкликна той. — Колко любезно от ваша страна! Вече бях готов да се откажа и да им занеса по една плюшена играчка.

Повече от час двамата обикаляха магазините и Карен избра красива дреха за Кейт, а за Джоузи — мебели за куклите ѝ. Когато приключиха, тя вече имаше чувството, че добре познава и двете деца.

Струваше ѝ се, че познава и Крис. Той бе съвсем типичен съвременен мъж — работлив, дружелюбен, искрен. Неочаквано Карен осъзна, че е и много интелигентен. Един твърде здравомислещ човек, който прави всичко възможно да направи детството на децата си приятно и безгрижно.

Преди да се разделят, седнаха в едно малко кафене.

— Направо ми спасихте живота — въздъхна Крис, стискайки пакетите си. — За първи път ще им поднеса нещо, без да умирам от притеснение. Не знам как да ви се отблагодаря.

— Единственото, което искам, е да знам, че са ги харесали — усмихна се Карен.

— Ала как ще разберете? — попита Крис. — Ще бъда толкова далеч.

— Все някога ще се срещнем отново — рече тя. — Тогава ще ми разкажете как е минало.

Той кимна мълчаливо. Изглежда схвана, че не бива да се опитва да се свърже с нея.

— Излишно е да ми казвате — обади се по едно време Крис, — че самата вие много бихте искали да имате деца, но сте твърде заета, за да се решите на такава стъпка.

— Как ви хрумна подобно нещо? — удивено вдигна вежди Карен.

— Предположих. — Мъжът въртеше пластмасовата чашка между пръстите си. — Като ви гледам си мисля, че от вас ще стане чудесна майка, ала в същото време държите много на работата си.

— Прав сте и за двете — призна тя. — Макар че колко добра майка мога да бъда ще проличи, когато ми остане време за деца.

При тези думи по гърба ѝ пробяга тръпка. В последно време все повече се замисляше за деца. За онези деца, които не бе имала е Брет, и тези, които би могла да има с Марк. Изведнъж си даде сметка, че от връзката с Марк не бе успяла да забременее. Защо ли? Дали цялата тази липса на връзка с реалността изключваше децата? Не ѝ се искаше да се задълбочава много над това.

— Гарантирам ви, че ще се справите чудесно — увери я мъжът.
— Изобщо не се съмнявам в това.

Карен забеляза, че по ръцете на Крис личеше сериозен загар от слънце. Косата му беше пясъчно руса, кожата на лицето му бе доста порозовяла. Това бе само добавка към връзката му с реалността, която и без това се излъчваше от него.

— Голф ли играете? — попита тя.

— Защо попитахте тъкмо за голф?

— Стори ми се, че сте загорял от слънцето.

Крис погледна ръцете си.

— Разбирам какво имате предвид. Не, не играя голф. Не мога да си го позволя. Пък и никога не съм имал кой знае какъв талант за тази игра. Не, просто тичам, когато намеря време.

— Сериозно?

— Да. Гледам да откъсна по един час на ден. Невинаги успявам, но пък иначе ще натрупам килограми. — Той се усмихна широко. — Имам голяма слабост към пицата. И към чипса също и към още поне сто вкусни неща, които не са никак полезни. Тялото, което виждате сега, е резултат от последната ми диета. Шест месеца на слабо калорична храна и много тичане.

— Би трябвало да се гордеете, че толкова дълго сте издържали — похвали го Карен.

— Опитвам се. Децата непрестанно повтарят, че трябва да се поддържам във форма, та когато важното момиче се появи, да не го отблъсна.

— Не вярвам да отблъснете когото и да било. — За миг тя се смути от своята откровеност, ала не можеше да не признае, че по един своеобразен, съвсем земен начин, Крис Карпентър бе много привлекателен мъж.

— Обзалагам се, че вие нямате никакви проблеми с теглото.

— Мислите ли? — повдигна вежди Карен.

— Абсолютно! — Крис се стараеше да не изглежда впечатлен, но очевидно тялото ѝ го интересуваше.

— Е добре, ако не внимавам какво слагам в устата си, положително щях да хвърля много килограми — уточни тя. И в същия миг си даде сметка, че откакто беше с Марк, бе отслабнала в сравнение с времето, когато живееше в Кънектикът. Храната бе престанала да я

интересува. Страстта и любовта я бяха направили безразлична към онова, с което се хранеше. Случваше се тънката ѝ фигура да я прави да изглежда толкова ефирна в огледалото, сякаш съвсем бе загубила връзка с реалния свят.

Крис сякаш бе прочел мислите ѝ, защото забеляза:

— Струва ми се, че в момента ви вълнуват неща много по-важни от яденето.

— Наистина ли?

— Да. — Мъжът огледа минувачите по тротоара пред витрината на кафенето. — Не ми приличате на никой тук. Не мога да се закълна естествено, ала сте съвсем различна.

— Вероятно... — Карен не успя да измисли по-смислен отговор. Този човек като че ли усещаше каква бе истината за нейното положение.

— Нещо важно става в живота ви — продължи той. — Не става дума за ония прости неща, които се случват в живота на обикновените хора. Нещо наистина важно. И то ви откъсва от света.

— Не мисля. Струва ми се, че отдавна не ми се е случвало нещо наистина важно — излъга тя.

— Може да е само привидно — побърза да се оттегли Крис. — Около вас витае някаква екзотична атмосфера.

— Предполагам, трябва да го приема като комплимент. Никога не съм мислила за себе си като за екзотична личност.

— Обаче сте, и още как. — Очевидно смутен от своята откровеност, Крис извърна поглед.

Замълчаха. Карен усещаше интереса, който възбуждаше в този мил и съвсем земен човек, и неговото искрено възхищение ѝ доставяше удоволствие. То предизвикваше в нея топло чувство, съвършено различно от страстта, която я караше да изпитва Марк Белфорт. Това бе нежна, спокойна топлина, а не гореща, тревожна страст. И въпреки всичко ѝ харесваше и не искаше да мисли, че само след миг ще я загуби. Знаеше, че стрелките на часовника ѝ показват, че е крайно време да си тръгва, но тя продължаваше да седи.

— Слушайте — прекъсна мислите ѝ Крис. — Заминавам утре рано сутринта. Ако не сте прекалено заета, не искате ли да вечеряме заедно тази вечер? Това ще е начин да ви се отблагодаря.

Карен се замисли над поканата. Само преди час бе готова да се прибере в дома на Марк, напълно подчиняваща се на своя наркотик, отделил я толкова далеч от света. Ала Крис Карпентър говореше съвсем спокойно за всичко. Обичта му към двете му момиченца, жаждата му за щастие сякаш разпръснаха мъгливите облаци в съзнанието ѝ и я обгърнаха с онзи свеж въздух, който не бе дишала от толкова много време.

Тя, разбира се, знаеше, че рискува. Нещо повече. Чудесно знаеше, че не може да отсъства нито една вечер, без да разруши крехкия мир, който цареше между нея и Марк. Това нарушение на негласните им правила щеше да я върне в дните на нейното пленничество в заключената стая. Но в момента това не я интересуваше.

— С най-голямо удоволствие — рече Карен.

— Страхотно! Да мина ли да ви взема?

— Не — с лека уплаха побърза да го спре тя. — Трябва да свърша някои неща. По-добре да се срещнем някъде.

— Настанен съм в хотел „Роял Сънеста“ — каза Крис. — Ще се срещнем във фойето за по едно питие първо. След това можем да отидем да вечеряме някъде.

— Звучи прекрасно — усмихна се Карен.

— В седем?

— В седем.

Тя стана от масата и едва сега посмя да погледне часовника си. Минаваше три часа. Отдавна бе време да се прибере.

— Нека ви изпратя до колата ви — предложи мъжът.

— Не, останете и довършете кафето си — спря го Карен. — И без това трябва да се отбия още на няколко места.

Тя излезе от кафенето и се насочи към реката. Докато се отдалечаваше, с периферното си зрение видя, че Крис я наблюдава, а радостната усмивка бе застинала на лицето му. Пръстите му все така въртяха пластмасовата чашка. Заприлича ѝ на щастливо малко момче.

ОСМА ГЛАВА

Когато Карен стигна вкъщи, видя, че госпожа Критендън все още не се беше върнала. В четири телефонът иззвъня. Жената се обаждаше да предупреди, че няма да успее да дойде.

— Дъщеря ми е претърпяла катастрофа с кола тази сутрин на път за работа. Със счупен крак е. Лекарят казва, че ще се оправи, но все още има някакъв вътрешен кръвоизлив. Трябва да остане, за да бъде под наблюдение.

— Мога ли да направя нещо за вас? — попита Карен.

Госпожа Критендън въздъхна тежко.

— Би трябвало да съм с вас...

Карен разбра. От жената очакваха да стои вкъщи и да я държи под око.

— Не се тревожете, ще се справя. — Младата жена вложи в гласа си цялата кротост, на която бе способна.

— Предполагам. Очаквам господин Марк да се обади малко преди вечеря.

— Всичко ще му обясня.

— Ами вечерята ви, госпожице? — попита жената загрижено.

Карен се засмя.

— Няма проблеми. Зная местата на всичко.

— Много сте любезна.

Карен усети в гласа на жената мълчаливия упрек, че живее с Марк без брак, а в същото време и верността на старата служителка към семейство Белфорт. Това бяха вярънност и подчинение, които я караха да приеме ролята на пазач на любовницата на скъпия господар, стига той да е поискал това.

— Наистина ли не мога да направя нещо за вас? — попита Карен.

— Не, няма какво. Благодаря ви, госпожице.

— Бъдете до дъщеря си. Аз ще се погрижа за всичко тук. Все пак познавам добре къщата.

— Да, така е.

През следващия час Карен се разходи из стаите и коридорите на къщата, наслаждавайки се на свободата и усамотението си. Сега, когато пазачите ѝ отсъстваха, жилището ѝ се стори по близко, по дружелюбно. Обзе я отдавна забравено усещане за свобода, което до преди няколко месеца бе част от самата нея. Можеше да докосне каквото си пожелае, да надникне, където и както си поиска. Беше слънчев следобед на 1996. Ако ѝ хрумнеше, можеше да дръпне завесите и да остави светлината на деня да залее старите стаи. Свободна бе за прави каквото пожелае:

Малко след пет позвъни Марк. Тя му обясни какво се бе случило с дъщерята на госпожа Критендън.

— Мислиш ли, че ще се справиш сама? — попита той.

— Разбира се — с леко засегната гордост отвърна Карен.

— Най-вероятно няма да имаш проблеми. Ще ти се обадя утре по същото време. А брат ми... Възможно е утре да ти се обадят... Не вдигай телефона. Ще е по работа.

— Сигурен ли си? Мога да приема съобщението.

— Не се съмнявам. Ала въпреки всичко не се обаждай.

Карен предполагаше, че на Марк не му е приятно някои хора да знаят, че тя е в дома му.

— Как вървят твоите неща? — попита Карен.

— Не е кой знае колко забавно, но и нямам много време да мисля за това. Редят се среща след среща все с хора, които са скучни до смърт. А ти как си?

— Горещо-долу. — Нотка на радост се промъкна в отговора ѝ и тя побърза да каже: — Много ми липсваш.

— И ти ми липсваш. Какво не бих дал да се кача на първия самолет и да се прибера.

— Няма да се бавиш дълго, нали?

— Ще се прибера при първа възможност.

Щом затвори, Карен се облече с новата рокля, която си бе купила същия ден, измъкна се от вкъщи и се качи на трамвая от Вийо Каре. Слезе на няколко пресечки от „Роял Сънеста“ и измина пеша останалата част от пътя. Този път атмосферата на Френския квартал не я учуди както преди. Напротив, създаде ѝ усещане за приключение.

Както бе обещала, се срещна с Крис в бара „Дизайър Ойстър“. Чудесно малко заведение, чийто стени бяха облицовани с тъмна дървена ламперия, а подът бе покрит с мрамор. Пиха бяло вино с раци, след което взеха трамвай и отидоха да вечерят в „Къмандърс Палъс“. След това поеха на дълга разходка из Гардън Дистрикт.

— Този град ме изумява — въздъхна Крис. — Старите сгради съвсем не приличат на реликви. Като живи са. И хората, които са живели в тях преди сто години, сякаш продължават да са там, зад прозорците.

Карен гледаше пред себе си, докато крачеха бавно по „Притания стрийт“. Много скоро щяха да стигнат дома на семейство Белфорт.

— Разбирам какво имате предвид — рече тя.

— Веднъж бях в Чарлстън и ни разведоха по забележителните места на Юга — продължаваше Крис. — Усещането беше същото. Сградите бяха толкова красиви. Ала Ню Орлийнз е още по-забележителен заради смесването на културите. Само тук миналото е толкова реално.

В дясно от двамата се издигаше вече сградата на Белфорт.

— Красива е, нали? — отбеляза Крис по повод на сградата. — Погледнете само колоните!

Карен мълчеше. Усещаше мълчаливия упрек на тъмните прозорци. Сториха ѝ се някак по-малки. Сега, когато Крис бе до нея, имаше чувството, че къщата няма такова силно въздействие върху нея. Дори се запита как е било възможно една тиха и стара къща като тази да е владяла душата ѝ толкова дълго. Неочаквано си даде сметка, че не сградата, а мъжът бе този, който я бе държал в плен.

— И въпреки всичко, не мисля, че бих се чувствала добре, ако трябва да живея продължително на такова място. Миналото би тегнало над мен. Струва ми се, че предпочитам живот в покрайнините на града, дори да липсват тази красиви околности.

— Може и да сте права — кимна Крис. — Ако живеех тук, сигурно щеше да се наложи дълго да се приспособявам. Предпочитам своята малка къща в Ивънстън, нищо че алеята към гаража има нужда от нова настилка, а прозорците са се поизметнали и ми предстои ремонт.

— Там поне всичко си е ваше — рече Карен. Крис я погледна и в очите му тя прочете нещо, която не успя да разбере докрай.

Не след дълго завиха и поеха по „Сейнт Чарлз“ Авеню, където се качиха на трамвай, за да се върнат във Френския квартал. Във вагона имаше малко хора, очевидно прибиращи се от работа. Никой не гледаше през прозореца, за да се наслади на красотата навън. В познатата делова атмосфера, проникната от умората на всекидневието, Карен се почувства добре и щастлива.

— Имате ли нещо против да ми разкажете за бившата си жена?
— обади се тя.

— Не — усмихна се той. — Наистина нямам нищо против.

— Не бих искала да си пъхам носа в чужди работи. Просто ми се иска да науча малко повече за вас.

— Запознахме се в колежа. Идвах от друг щат. Последен курс архитектура. А тя бе от Уилмет, завършваше английска филология. Не мога да твърдя, че бе любов от пръв поглед. Доста време я ухаждах. Тя имаше няколко други приятели. Момчетата изглеждаха по-добре от мен, а и във финансово отношение имаха с какво да се похвалят.

Карен се усмихна. Самокритичността му я забавляваше.

— Вложих всичките си сили и упоритост — продължи Крис. — Един ден я заведох на вечеря в „Нантъкет Коув“ в Чикаго. По това време това ми се струваше най-изисканото място. Поръчах й омари и в момента, в който й завързваха специалната престилчица, каза: „Виж какво, време е да те попитам направо, ще се омъжиш ли за мен?“. Тя ме погледна, погледна и престилчицата, й рече: „Точно сега, когато съм с тази престилка, мисля, че не мога да ти откажа“. По-късно често повтаряхме този епизод пред наши приятели.

Карен наблюдаваше лицето му. Приглушената светлина в трамвая и люлеенето на вагона го правеха да изглежда някак уязвим и момчешки беззащитен.

— А как се казва тя? — попита Карен.

— Сюзън. Хубаво име, нали?

Помълчаха известно време. Тя чувстваше, че той ще продължи да й разказва за семейството си и за причините, довели до разпадането му. Не беше убедена, че иска да чуе подробностите.

— Не се налага да ми разказвате повече.

— Не, но бих искал. — Погледна ръцете на Карен, а сетне и лицето й. — След колежа и двамата тръгнахме на работа. Решихме, че ще е най-добре да останем да живеем в Чикаго, защото там имаше

повече възможности за работа за мен, а и семейството на Сюзън живееше там. Известно време всичко беше прекрасно. Погълнати бяхме един от друг, от идеята, че сме семейство. Не забелязвахме дори лошото време. Ходехме на кино, пазарувахме, ходехме с метрото да играем боулинг или в Музея на изкуствата... Бяхме съвсем като истинско семейство. Много честно и много истинско. Чудесно!

— Истинско семейство — повтори израза Карен изненадана.

— Да, така беше. Струва ми се, че неприятностите започнаха малко преди Кейти да бъде зачената. И двамата искахме деца. Често говорехме за това... Стараехме се. И Сюзън забременя. Някъде по същото време в главата ми започне да витае идеята, че нещо не е съвсем наред и тъкмо затова го правим. Не можех да го формулирам, ала се чувствах някак несигурен. Естествено нищо не казах на Сюзън. Оставих нещата такива, каквито бяха, и се отдадох на очакването на бебето. Кейти се роди, а знаеш как е с малко бебе. Кой има време да мисли за брака си, когато храниш бебе в три през нощта.

На „Къмън стрийт“ слязоха от трамвая и продължиха с бавни стъпки към „Роял Сънеста“.

— И тогава нещата излязоха от моя контрол. — Крис очевидно бе решили да завърши историята. — Мина една година и Сюзън забременя с Джоузи. Семейството си имаше свой собствен живот. Почти забравих безпокойствата си. И тогава, Кейти беше на четири, а Джоузи на две... — Лицето на Крис посърна.

— Стига вече — опита се да го прекъсне Карен и улови ръката му. — Няма нужда да продължавате.

— Един ден, двете момиченца спяха в стаята си, Сюзън ми съобщи решението си да иска развод. Имало друг мъж. Не се въздържах и попитах: „Защо сега? Защо не ми каза по-рано, когато имаше някаква възможност нещата да се оправят?“. А тя ми отвърна, че...

— Че просто не е могла да постъпи по друг начин — довърши Карен.

Мъжът я изглед с тъжна усмивка.

— Виждам, че сте наясно с някои характерни черти на жените.

— Достатъчно много знам.

— Права сте. Тя наистина не можела другояче. Опита се да обясни, че не очаквала нещата да стигнат толкова далеч. Ала вече била

сигурна. Искаше да напусне къщата. — Тежка въздишка се отрони от гърдите му. — Последва класически развод. Сюзън се изнесе и остана да живее известно време при родителите си, докато си намери жилище. Естествено непрестанно идваше и си отиваше заради децата. Много мъчително бе за мен да я виждам почти всеки ден, но просто друг изход нямаше. Момичетата имаха нужда от майка. В крайна сметка Сюзън заживя с нейния приятел, ала след около година се разделиха. Тя остана да живее в тяхното жилище. Децата прекарват две седмици при нея и две при мен. Случва се, когато ми докривее, да ми се иска тя да е нещастна. Ала после си давам сметка, че не бива и не го искам истински. Трябва да е щастлива, заради децата. Дори се надявам да си намери мъж, някой добър човек, за да имат те втори баща, който да се грижи за тях, когато са при нея. Разводът е странно нещо. Ако Сюзън внезапно бе умряла или изчезнала, нямаше да е така болезнено. Заради децата тя постоянно присъства в живота ми, въпреки че съм я загубил завинаги.

— Разбирам — кимна Карен.

— Наистина ли? — Крис все още държеше ръката ѝ.

— Естествено. — Тя стисна леко пръстите му. — В сърцето си носите много болка, но в същото време имате и две прелестни момиченца. Един ден, когато пораснат, ще разберат през какво сте минали заради тях.

— Мислите ли?

— Ако имат усет за нещата, непременно ще разберат. — Карен се възря в очите му. — Правите за децата си точно това, което трябва.

Изминаха остатъка от пътя до хотела на Крис в мълчание и само от време на време се усмихваха на странната смесица от минувачи. Когато стигнаха до входа, Крис я погледна спокойно.

— Вижте какво — започна той. — Не се налага да заминавам веднага. Някои неща мога да довърша и тук. Много ми се иска да остана още известно време.

Карен чудесно разбираше какво имаше предвид той. Краткото им познанство имаше огромно значение за него. За нея — също.

— Ако остана, ще може ли да ви виждам?

В главата ѝ бързо мина мисълта за Марк и госпожа Критендън.

— Да — гласеше спокойният ѝ отговор. — Ще можете.

— Няма да ви притеснявам. Знам, че си имате и свой живот.

— Не ме притеснявате — засмя се тя. Светлината от уличната лампа хвърляше златисти отблясъци върху чертите ѝ. — Ще се срещам с удоволствие с вас.

— Сигурна ли сте? — попита Крис. — С един стар, разведен мъж с две дъщери?

— Сигурна съм. — И наистина беше сигурна.

Следващите няколко дни бяха като сбъднат сън. Преживяването бе още по-вълнуващо и поради факта, че Карен не се бе надявала на подобно нещо.

Всяка сутрин се будеше рано. Звънеше на Марк на телефона, който ѝ бе оставил. Обаждаше се и на госпожа Критендън. Взимаше вестника и оправяше къщата.

След това излизаше.

Срещаша се с Крис на Джаксън Скуеър — това бързо се превърна в техен ритуал — и се втурваха да посещават малко известните забележителности на Ню Орлийнз. Посетиха музея на Марди Гра, Ботаническата градина, гробището Метери. Обядваха в прекрасни малки кафенета и ресторанти, където сервираха местни специалитети. Прекарваха дълги часове в разговори и разходки, като минаваха покрай забележителностите, понякога без да им обърнат особено внимание. И пак разговаряха.

Помежду им се създаде особена връзка. Карен успя да накара Крис да разкаже още подробности за дъщерите и миналото си. И колкото повече научаваше за него, толкова повече се изпълваше с уважение към този човек.

Крис се разтоварваше и споделянето с Карен сякаш му помагаше да види живота си в развитие. Преди съпругата си не бе имал сериозна връзка с жена, а и след развода не бе допуснал никоя в живота си. Опитваше са да намери своя нова идентичност. Усилието очевидно му струваше много, ала укрепваше духа му и го правеше по-добър.

Карен не му каза почти нищо за себе си. Според нея той бе усетил, че в живота ѝ има тайни, които тя предпочита да останат скрити, поне засега, и Крис уважаваше желанието ѝ. Вероятно бе разбрал и че единственият му шанс с нея бе да не я притиска с въпроси. Ето защо той охотно говореше за себе си.

Крис нямаше как да знае, че с всяка следваща подробност от живота си на съвсем обикновен американец я привличаше все по-

силно към себе си. Това, че темите бяха съвсем обикновени, ѝ действаше като тонизираща напитка. Карен дълго не отместваше поглед от загорялото му от слънцето лице, от къдравата коса, от интелигентните очи и чувстваше, че с всеки изминат ден все повече и повече се привързва към този мъж.

Постепенно започна да опознава по-добре и тялото му. Макар да бе добре сложен и силен по природа, Крис имаше особена, ненатрапчива за околните походка, сякаш правеше всичко възможно да не привлича вниманието. Когато смяташе, че никой не го наблюдава, погледът му ставаше замечтан, а синият цвят на очите му — още по-зелен. Ръцете му, обсипани с лунички, бяха смайващо деликатни и чувствителни. По всичко личеше, че този мъж бе пословично несръчен.

— С тези две ръце съм направил толкова поразии, колкото нито една от дъщерите ми не е успяла да направи.

Седмицата отмина като жизнерадостен миг на спокойствие, ваканция от реалността, която много скоро напомни за себе си. Госпожа Критендън се обади, за да съобщи последните новини за състоянието на дъщеря си, но все още имаше много ангажменти около нея и не можеше да се върне на работа. Марк продължаваше да звъни всеки ден.

— Липсваш ми — уверяваше го Карен. — Кога си идваш?

— Правя всичко възможно да ускоря нещата тук. Кажи ми какво ще си облечеш за вечерта, когато се прибера?

— Ти какво предпочиташ?

— Нека бъде коприна.

— Защо?

— Харесва ми как се спуска на земята — гласеше отговорът му.

Тя неволно потръпна.

— Добре.

— Гласът ти ми звучи някак различно — отбеляза той.

— Така ли? — попита Карен с известна нервност.

— Сигурно защото ти липсвам — засмя се Марк.

— Като си дойдеш ще разбереш колко.

Тя продължаваше с тези разговори с ясното съзнание, че само след няколко часа ще се срещне с Крис отново. С всеки изминат ден чувството ѝ за вина за двойната роля, която играеше, се

задълбочаваше, ала не можеше да овладее вълнението си. За първи път, откакто се бе върнала в Ню Орлийнз, Карен имаше усещането, че инициативата е в нейни ръце и е свободна. Крис Карпентър бе олицетворение на тази свобода.

В последната им вечер Крис я заведе на разходка с двуколка из Вийо Каре. Минаха покрай познати вече места, които им приличаха на стари приятели и създаваха настроение на копнеж.

Крис улови ръката ѝ.

— Много ми е трудно тази вечер — въздъхна той. — Не ми се иска да се разделяме.

— И аз не искам да заминавате. Но вие имате свой живот, към който трябва да се върнете.

— Вече не ми се вижда кой знае какъв живот.

— Глупости — възрази Карен. — Имате дъщерите си, работата си...

— Вие много добре знаете какво имам предвид.

Тя кимна мълчаливо. Крис отново въздъхна.

— Не ми разкажете нищо за себе си. Може и да не съм искал да зная. По-скоро не бих желал да ви притискам. — Той обгърна плахо кръста ѝ и нежно докосна бузата ѝ с устни. — Само ми кажете мога ли да продължавам да се надявам?

— Нищо такова не мога да ви обещаю. — По лицето на Карен се изписа тревога. — Просто няма да е честно.

Той кимна тъжно.

— Тогава поне ми кажете беше ли ви приятно тази седмица?

— Беше прекрасно.

— И ще я запомните?

— Разбира се. Завинаги!

— Струва ми се, че това би било за мен някаква сламка, за която да се хвана.

Той целуна устните ѝ. Целувката му бе изпълнена с уважение, бе почти целомъдрена. Нямахте нищо общо с драматичните пронизващи целувки на Марк, които предхождаха техните нощи. В докосването на Крис имаше друго очарование, което ѝ подейства не по-малко съблазнително.

— Много ще ми липсваш — промълви той.

— Ти също, Крис.

Двуколката се бе върнала вече в началото на маршрута си. Карен се сбогува с Крис. Вероятно никога вече нямаше да се видят. Ала мисълта, че можеше и да греши в това, не я напусна почти до входа на дома Белфорт.

Прибра се малко преди полунощ. Завари Марк да я чака.

— Не те очаквах — подхвърли тя, стараяйки се да придаде на гласа си колкото се може по-безгрижен тон.

С чаша бренди в ръка той стоеше по средата на хола. Не се усмихваше. Очите му бяха студени.

— Не е трудно да се досетя.

Карен разбра, че ще си има неприятности. Тя не само че се бе облякла за последната си вечер с Крис в нова памучна пола и блуза, която нямаше нищо общо с коприната, която Марк очакваше, но и доста се бе постарала с грима си. И за най-непредубедения бе ясно, че е излизала с мъж.

— Добре ли прекара? — изсъска Марк.

Карен мълчеше.

— Говорих с госпожа Критендън — продължи той. — Дъщеря ѝ се оправя. Утре се връща на работа.

— Това е добре.

Отново настъпи мълчание. Карен знаеше, че я чака сцена. Изобщо не можеше да си представи как би искала тя да завърши. Изминалата седмица я бе променила. Ала Марк продължаваше да има доминиращо присъствие в живота ѝ. От начина, по който я наблюдаваше, коленете ѝ омекваха.

— Вярвах ти — процеди той.

Говореше сравнително спокойно, но Карен усещаше упрека в гласа му. Марк негласно признаваше своята грешка. Искаше да каже, че никога не е трябвало да ѝ се доверява. Това не можеше да го отрече.

И въпреки всичко през цялото време, докато бяха заедно, тя беше негов роб и телом, и духом. Вероятно той никога нямаше и да узнае как всецяло му се беше отдала. А и нямаше начин да му го обясни.

— Най-добре да поговорим — рече Марк. — Ела горе.

Карен мълчеше и покорно го последва по стълбите. Мъчеше се да формулира своята реч за това, че въпреки своята любов към него, не

можеше да продължава да живее като затворник. Нужно ѝ бе да си върне свободата. По един или друг начин, той трябваше да ѝ я върне.

Ала Марк не ѝ даде време за такива неща.

— Свали си дрехите — рече той, хвърляйки презрителен поглед към новите ѝ дрехи.

— Не, Марк — поклати тя глава.

— Тогава аз ще ги сваля.

Хвърли се към нея като пантера. Разкъса красивата ѝ блуза. Красивият и тъничък сутиен също изхвърча. Той я блъсна грубо на леглото и смъкна полата ѝ.

За миг спря, преди да сграбчи бикините ѝ.

— Това също е ново, нали? — попита яростно. — Какво каза онзи за тях?

— Марк, престани.

С едно рязко движение той смъкна и тях. Карен лежеше съвършено гола и го гледаше с широко отворени очи. Никога не бе предполагала, че Марк бе способен на такава грубост.

— Имах късмет, че взех всички предпазни мерки — обади се той. — Ти наистина ли си мислеше, че си сама тук с госпожа Критендън? Нима допускаше, че доверието ми към теб е стигнало дотам?

Наблюдаваше я с презрение и особен вид любопитство.

— Не си губиш времето — продължи Марк. — Заминах само за една седмица. Изобщо не оставяш тревата да поникне под краката ти. На това ли учат момичетата там, на север?

Слисана, тя следеше всяко негово движение. Гневът му приличаше на някакъв енергиен заряд, който го осветяваше от вътре. Лицето му бе като озарено с вътрешна светлина.

— Кой е този? — попита той. — Някакъв бизнесмен, дошъл в командировка? Или просто турист, като теб самата?

Едва сега Карен осъзна за какво ставаше дума. Марк произхождаше от семейство, в което мъжете се биеха на дуели за своята чест. Цял живот бе чакал този момент. Почти бе изпитал облекчение, че му се удава подобна възможност. Готов бе на всичко, само и само да я задържи за себе си.

— Марк... Нека да поговорим. — Въпреки уплахата си, тя разбираше, че всичко бе свършило. Никога повече нямаше да може да

живее като нечия собственост, в предишния страх. Време бе да се върне в реалния свят.

— Да говорим ли... — Устните му се свиха презрително. — Ти дори не знаеш колко много бъркаш, Карен. Не е време за разговори.

Той започна да разкопчава ризата си.

— Марк, моля те... Недей.

Ръцете му бяха вече на колана на панталоните му. След миг той ги пусна на земята. Тялото му ѝ се стори невероятно силно. Тънките му крайници някак се бяха налели и сега изглеждаха застрашително здрави.

Марк разглеждаше голото ѝ тяло.

— Толкава си нежна — промълви той. — С кожа като кадифе и сърце от камък под нея. Трябваше да се досетя за това от самото начало.

Той бе възбуден, но по-скоро от гняв, отколкото от желание.

— Дадох ти всичко — продължаваше Марк. — Всичко, с изключение на това.

В докосването му нямаше любов, единствено насилие, подплатено от съзнанието, че всичко в нея му принадлежи, че всичките ѝ тайни места са само негови. Притисна я със силните си ръце и само я придвижваше насам или натам, за да проникне в нея всеки път все по-жестоко.

— Предпочиташ разнообразие, така ли? — изсъска той. — Ето, опитай и това!

Карен се мъчеше да се скрие като с щит зад новото си себеуважение, което бе изградила през последната седмица, ала без да иска старата пасивност и зависимост започнаха да се надигат в нея и тя си даде сметка, че съвсем не е така силна, както би ѝ се искало да е. Неговата власт над нея не бе отслабнала.

— Той направи ли ти това? — попита Марк. — Обзалагам се, че не е посмял.

— Марк, недей...

— Хайде, не можеш да се скриеш от мен. Искам всичко.

Движеше се по-бързо в нея.

Имаше нещо нечовешко механично в него в този момент. Сякаш бе някаква бездушна машина и това напълно парализира мозъка ѝ, но сетивата ѝ реагираха по добре познатия ѝ начин.

— Ето така. И така — повтаряше той.

Марк долови трепета на тънкото ѝ тяло и се усмихна злорадо. Ръцете му грубо мачкаха гърдите ѝ. Бедрата му я притискаха здраво.

— Виждаш ли? Твърде късно е за теб. Ти си моя.

Усетил, че тя бе готова за последната вълна, движенията му станаха още по-бързи.

— Хайде... Хайде...

Спазъмът избухна в нея като вулкан и в гърдите ѝ се надигна вик, който заседна в гърлото ѝ. Очевидно му дожаля за нея в този момент и той не каза нищо повече. Остана в нея, докато и последните спазми отзвучаха с агонизираща бавност.

— Черна като ада, тъмна като нощта — рече Марк.

Карен нямаше сили да говори. Лежеше по корем, неспособна да се движи. Той се наслаждаваше на нейната голота.

— Отново си моя — промълви Марк. — Кажй го.

Карен се опита да се раздвижи, ала не успя.

— Кажй го! — повтори той и я притисна по-здраво. — Кажй го, защото ще го убия!

— Твоя съм. — Думите се отрониха от устата ѝ срещу възглавницата и се загубиха в меката материя.

Марк се засмя лениво и с горчивина. Сетне се отдели от нея и излезе от стаята, без да пророни нито дума повече. Тя лежеше сред парчетата от новите си дрехи и остатъците от своята решимост да се освободи.

Чу как ключът се завърта в ключалката на вратата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нещата се промениха коренно.

Госпожа Критендън вече не се появи. Марк бе наел нова жена — мургава, прегърбена, казваше се Селесте, която освен че се грижеше за къщата и за храната им, държеше под око Карен. Селесте не разменяше нито дума с нея и ако Карен се опиташе да я заговори, тя само извърещаше глава.

След време Карен разбра, че всъщност жените бяха две. Толкова си приличаха, че в началото тя изобщо не ги отличаваше. Сигурно бяха сестри, защото имаха еднаква стойка, бяха с еднакъв тен на лицето и дори въздишаха по един и същи начин по време на работа.

Един ден, когато ги видя да си предават смяната, тя въздъхна с облекчение. Поне не съм полудяла, каза си Карен. Трябваша й още две седмици, за да разбере, че името на сестрата бе Аугустин и че и двете бяха от малък остров в Карибите, имаха още шест братя и сестри в Ню Орлийнз.

Фактът, че ги бе различила, не означаваше, че бе възвърнала чувството си за реалност, от което отново бе лишена. Животът загуби своята спонтанност. Часовете се нижеха, без да се случва абсолютно нищо. Дните си приличаха толкова много, че започнаха да се сливат. Всяка сутрин тя се събуждаше и откриваше, че вратата бе заключена. Селесте донасяше закуската и оставяше подноса на малката масичка. Карен прекарваше сутринта сама. Разрешаваха й да напуска стаята за обяд, но никога без съответния придружител. Връщаше се в стаята си за следобед. Марк се прибираще за вечеря. Обикновено се любеше с нея. След това се хранеха и той се оттегляше, вероятно четеше или работеше. Сетне отново идваше в стаята при нея и отново се любеха. Случваше се да прекара нощта в нейното легло, ала това бе рядко. Обикновено Карен спеше сама.

Ласките и докосванията му бяха лишени от каквото и да е чувство. Поне онова, което човек обикновено влага в тези отношения — споделяне и доверие. Държеше се с нея като с машина, над която

работеше. Целувките му не съдържаха абсолютно нищо, единствено физическа нужда, която всъщност и го водеше при нея.

Рядко си даваше труд да разговаря с нея. Пристигаше, получаваше удоволствието си и си отиваше. Щеше ѝ се да покаже гнева си или дори да я набие, само и само да демонстрира някакво отношение. Ала това не се случваше. Той беше студен, делови и лишен от всякаква проява на човешки качества.

Останала сама в стаята си, Карен започна често да се връща в мислите си към времето на съвместния им живот с Брет. Спомни си първите им срещи, когато Брет за първи път се престаши да посегне към нея, предпазлив и плах. Възстанови в паметта си моментите, когато интимността между двамата се задълбочи, когато той постепенно се научи какво да прави, за да ѝ достави удоволствие, а накрая — времето, когато сексът бе единственото средство, за да се разсеят малко от напрежението на всекидневието.

Съвместният ѝ живот с Брет може да беше несъвършен, близостта им невинаги в хармония, но през всичките тези години неговото докосване означаваше за нея дом. А сега тя се носеше като отломка по течението, където Марк ѝ създаваше усещането именно за отсъствие на дом. Озовала се бе извън собственото си аз, извън всичко. В тишината на стаята си Карен чакаше ласките на един мъж, който не я обичаше, ала не можеше да живее без нея. Сбогувала се бе с онзи, другия живот, и не знаеше ще може ли някога да го види отново.

Една вечер седеше на масата за вечеря с Марк. Отвън вече личаха всички признаци на застудяването. Настъпваше есен. Там, на север, откъдето беше Карен, вероятно падаха слани. Хората положително бързаха към колите си, за да се скрият от студа. Тук, разбира се, промяната ставаше постепенно.

— Защо сме сами тук? — попита тя неочаквано.

Марк се сепна, откъснат от мислите си.

— Какво имаш предвид?

— Къде е баща ти? Това не е ли неговият дом?

— Вече ти казах. В Европа е, пътува. Всяка година предприема подобно пътешествие.

— От доста време го няма, нали? — не спираше Карен.

Той не отговори.

— И защо никога не съм виждала брат ти?

— Предупредих те, че ще те отегчи до смърт. Освен това не ме харесва твърде. Срещата няма да е приятна.

Тя отмести очи.

— Лъжеш...

— Не! — Лицето на Марк пламна. — Няма такова нещо. А и дори да е така, теб какво те засяга?

— Прав си. Не ме засяга. — Карен го изгледа продължително.

Нещо в думите ѝ го предизвика. Той се изправи, приближи и я улови за ръка.

— Хайде, качваме се горе.

Тя издърпа ръката си и тръгна сама нагоре по стълбите. Чувстваше, че Марк наблюдава как бедрата ѝ се движат. Карен нарочно забави стъпки. Пред вратата на стаята той я сграбчи отзад и притисна гърдите ѝ с длани. Тя стоя така доста време, без да се движи. Сетне посегна и отвори вратата.

Тази вечер отношенията им бяха съвършено различни. В нея се надигна неудържимо усещане за бунт, докато го наблюдаваше как затваря вратата на стаята зад себе си.

Карен разкопча блузата, след това и сутиена си.

— Хубаво гледай — рече тя, докато стоеше права, разголена до кръста.

С дългата пола и разпуснатите до слабичките голи рамене коси, от Карен се излъчваше заплаха. Кожата на гърдите ѝ бе съвсем бяла на слабата светлина.

Марк стоеше неподвижно и се наслаждаваше на гледката. Това бе очевидно.

— Жена-янки — продължи тя и разкопча полата си. Пусна я да падне и добави: — Жена от Севера.

Карен прекрачи купчината плат на пода. Тънката фуста очерта бедрата ѝ — сочни и добре оформени.

— Това ли искаш? — попита тя и остави фустата да се плъзне надолу.

— Исках... — Марк имаше вид на измъчен човек, очите му неспокойно шареха по тялото ѝ, после бързо се връщаха на лицето. — Исках жена...

— Искаше жена, която да притежаваш — уточни Карен и пъхна пръсти под ластика на бикините си. — Да се грижи за теб, да задоволява нуждите ти.

Той дишаше тежко. Дланите му се свиваха неспокойно в юмруци, после бързо се отпуснаха.

— Жена, която да е реална, защото ти си неспособен на това. — Тя свали горния край на бикините си до хълбоците, ала спря. — Да има свое мнение, което ти да преодоляваш. Това те възбужда, нали?

Бикините се спуснаха още малко надолу, тъмният триъгълник между бедрата ѝ вече се очертаваше под тънката материя.

— Права ли съм? — попита Карен. — Не някоя красавица от Юга, сякаш слязла от картина. Искаше свободна жена... Която да бъде твоя пленничка.

С леко мръдване на бедрата тя бутна бикините си и те се спуснаха на пода. Очите ѝ искряха в полумрака на стаята.

— Търсех любов... — промълви Марк, който буквално я изпиваше с поглед.

— Много добре знам какво търсеше. През цялото време ти...

С един скок той се озова до нея и я сграбчи в прегръдките си. Висок, грамаден, напълно облечен мъж, в чиито прегръдки дребничката гола жена буквално се загуби. Ала и двамата чувстваха, че тази вечер Карен диктуваше положението. Марк я полюшваше в прегръдките си, но тя го привлече по-силно към себе си и го целуна. Когато той я вдигна на ръце, нейните се склчиха около врата му като вериги.

Остави я на леглото и се загледа в нея. Карен изви нагоре гръб и разпери ръце върху покривката.

Тъмната ѝ коса обвиваше лицето като тъмен облак. Раздвижи краката си, за да може Марк да я разгледа по-добре.

— Свали дрехите си — рече тя.

Нареждането ѝ го завари така неподготвен, че той не посмя да мръдне. Карен подви крака под себе си, надигна се и посегна към колана му.

— Не. — Марк отстъпи назад.

Тя го остави и отново се отпусна назад, като сви единия си крак в коляното и продължи да го наблюдава хладно и спокойно.

— Хайде, свали ги — подкани го Карен с много ирония в гласа.

Той я гледаше с изгарящи от гняв очи. След миг разкъса дрехите си с едва сдържано ръмжене и се хвърли върху нея. Тя отдавна не му се бе струвала толкова податлива. И в същото време всяко потрепване на копринената ѝ кожа бе знак за бунт, което го вбесяваше. Целуваше я навсякъде, наслаждавайки се на усещането, че му се изплъзва. Карен го притискаше към себе си, обгръщаше го с крехкото си тяло, мълчеше застрашително и го съблазняваше все повече и повече.

Когато ръцете ѝ се плъзнаха към центъра на тялото му, Марк пое рязко дъх изненадан и затвори очи. Тя го милва, докато усети, че е напълно готов и го поведе бързо в себе си, съзнавайки, че никога не е бил толкова възбуден. Този път всичко свърши много бързо.

— Хайде — промърмори Карен. — Не се плаши.

Тласъците му бяха като на безумен, загубил разсъдъка си човек. Сякаш разбираше, че всяко проявление на неговата сила бе вече в нейно владение. Твърдите ръце под гърба ѝ бяха всъщност пожелани от нея. Отчаяните, енергични тласъци бяха предизвикани от нея. Сега Карен го притежаваше, неговата страст бе нейна собственост.

— Хайде. — Тя го докосна леко с върховете на нежните си пръсти, които знаеха всичко.

— Ти си вещица — задъхано прошепна той.

— Не. Само жена.

Последният му спазъм бе като вулкан. Марк се разлюля в ръцете ѝ. Цялото му тяло гореше. Ръцете ѝ го държаха, а гъвкавото ѝ тяло, от което се излъчваше неподозирана сила, стоеше неподвижно.

Той дълго лежа така и дишаше накъсано, сякаш ридаше. Карен то милваше и целуваше, ала той нито веднъж не я погледна. Когато Марк се изправи, за да си тръгне безмълвен, тя го изпрати с поглед, скръстила ръце под главата си. За първи път го видя като мъж. Не като фигура от гоблен или портрет, а като човешко същество, което е разкрито и засрамено.

Карен лежа така известно време и безпристрастно разглеждаше предметите наоколо. Едва тогава стана и се приготви да си върви, прегледа нещата, които Марк ѝ бе купил, и реши да вземе само вещи от първа необходимост — тоалетни принадлежности и нищо друго.

Сложи си най-семплата пола, която откри, и една блуза. Съжали, че нямаше пуловер, защото там, където отиваше, вече бе студено.

Внимателно отвори вратата. Изобщо не се изненада, че не бе заключена.

Слезе на долния етаж. Портретите на семейство Белфорт надничаха в мрака, но тя не ги удостои дори с поглед. Мина на пръсти покрай вратата на Марк. Вътре не светеше. Никой не се опита да я спре. Карен завъртя ключа в бравата на старата врата и затвори след себе си.

Спря за миг на площадката и хвърли последен поглед към света на Белфорт зад гърба си. Една много стара тъмна сграда, пропита с миризма на лак и старо дърво. Дори не е страшна, помисли си тя. Населена с духове и само един за компания.

Спусна се надолу по стълбите с пъргавината на младо момиче и с бързи стъпки пое по „Притания стрийт“. В началото искаше да тръгне направо за летището и да се качи на първия самолет, който излиташе от града. Ала някакъв вътрешен инстинкт, нещо средно между благоразумие и суеверие, я подтикна да напусне града по малко по-нестандартен начин. Взе автобус, който пътуваше нагоре по течението на реката. На последната спирка слезе, попита кой е следващият автобус и седна да го чака.

Вече бе късна нощ. Полумесецът на луната огряваше околността със сребриста светлина. Неочаквано Карен осъзна, че се намира само на около два километра от старото си училище Сейнт Чарлз Акедъми. След няколко секунди колебание тя тръгна по шосето.

Обзе я странно усещане, когато видя сега на лунна светлина местата, по които бе вървяла като дете. Мина покрай ливади, малки горички от обрасли с мъх дървета и стари сгради, били неизменна част от пейзажа преди толкова време в самотната ѝ година, прекарана тук. Прекоси разорана от дъждовете пътека, по която бе вървяла с Марк в онази нощ, когато се бяха любили като ученици. Не изпита никакво желание да мине пак по нея.

Влезе в празния двор на училището, разходи се между покритите с бръшлян сгради и седна за малко на стълбите на главната сграда. Усети присъствието на духовете на своите съученици, които сякаш витаеха наоколо. Какво ли бе станало с тях през изминалите дванайсет години — време, през което собственият ѝ живот бе претърпял толкова драстични промени? Дали и те като Марк не се бяха вкопали в

миналото, което не искаше да ги пусне? Или и те бяха преживели онзи трус, който превърна нея в зряла жена?

След известно време осъзна, че не желае да знае. Животът на всеки човек е своеобразна битка между миналото и бъдещето. При дадени условия си в състояние да се промениш, да пораснеш. Но понякога не можеш да се пребориш с миналото. Стойността и характера на всеки човек се определят от неговия или нейния отклик на това предизвикателство. Предизвикателството да пораснеш.

Остана дълго време на стълбите, преценявайки чувствата и спомените си. Сетне с бавни стъпки тръгна по пътя към града. Спомни си, че недалеч от училището навремето имаше малко кафене и магазин, който се използваше и като автобусна спирка. Когато стигна мястото, заревото на изгрева вече осветяваше линията на хоризонта. Вратата на кафенето беше заключена, ала през стъклената врата се виждаше, че собственикът бе вътре. Карен му помахаша с ръка и човекът отвори вратата.

— Добро утро, госпожо — заговори той пръв. — Не сме отворили още, но искате ли нещо?

Мъжът се огледа над рамото ѝ, за да види къде е колата ѝ.

— Минава ли оттук някакъв автобус? — попита тя.

— Не и преди десет сутринта.

— Жалко.

Карен разбра, че той не я позна. Ала тя си го спомняше от онези години. Странно е наистина да се срещнеш по този начин с миналото си! То вече не я помнеше. Това се оказваше истински късмет.

— Жена ми се кани да пътува към Батън Руж при сестра си след половин час — продължи човекът. Очевидно я беше съжалил. — Мисля, че може да ви откара нататък.

— Наистина ли? Би било чудесно.

— Влезте да закусите — покани я той. Трогната от южняшкото му гостоприемство, Карен го последва към кухнята в дома им. Настани се на масата и отпи от силното кафе от цикория, докато съпругата му приготвяше закуската. Вестникът на масата бе пълен с новини за президентската кампания, за войната в Босна, за болестта на руския президент Елцин, за катастрофата на полет 800. Малко от съобщенията бяха приятни, но те всичките бяха от дваисети век и тя жадно ги поглъщаше.

В мига, в който седнах в колата, жената на собственика започна да говори за двете си дъщери, заоплакваше се от неспособните да свършат нищо смислено техни приятели и не спря да говори до Батън Руж. Карен скоро разбра, че тя вероятно не бе сред майките с най-голямо чувство на отговорност. И въпреки това изпита дълбоко чувство на благодарност към жената, която я отведе до самото летище на Батън Руж.

Карен прегледа кои бяха най-ранните полети. След половин час имаше самолет за Атланта. За щастие имаше място в машината.

На летището в Атланта обмисли своите възможности. То бе огромно и имаше полети до всеки по-голям център в страната. Свободна бе да отиде където пожелае. Тя спря пред мониторите с разписанията, където едно по едно се изреждаха имената на летищата в Лос Анджелис, Финикс, Сиатъл, Ню Йорк. Усети, че смелостта ѝ започва лека-полека да се стопява при мисълта, че никой никъде не я чака. Откъснала се бе от всички хора, които познаваше. Останала бе сам-сама в света.

И тогава пред нея изникна името на Чикаго. Имаше полет след четирийсет и пет минути. Без да му мисли много, Карен си купи билет.

По пътя към изхода за пътниците видя малък сувенирен магазин. Купи оттам две детски фланелки с емблемата на Олимпиадата в Атланта и мъжка шапка с надпис „Брейвс“. Влезе в самолета само с торбичката с подаръците.

В мига, в който самолетът се отлепи от пистата, тя заспа и не се събуди, докато машината не се насочи за кацане. Жената до нея, която носеше пуловер с надпис на „Чикаго Булс“, ѝ се усмихна.

— Добре ли си починахте?

— О, да — сънливо се засмя Карен.

— А сега — отново в реалния свят, а? — додаде жената. — След петнайсет минути ще бъдем на летище „О’Хеър“. Съобщиха, че е много студено.

— Да, отново в реалния свят — кимна Карен. На „О’Хеър“ взе автобусче до местния хотел от веригата „Холидей Ин“, където прекара нощта. На следваща сутрин нае кола и се насочи към Ивънстън.

Паркира пред сградата на банка в центъра на града и набра от близкия телефон номер, който гледаше от листче в чантата си.

Отсреща се обади Крис Карпентър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Крис беше много щастлив от нейното появяване.

Обадила се бе на служебния му телефон, но той излезе бързо от работа и отиде да се види с нея. Прегърна я сърдечно, след това я отдалечи малко от себе си.

— Искам да те погледам — рече бавно. Лицето му грееше от радост. Изражението му много ѝ напомни за момчешката му усмивка, когато я наблюдаваше през прозореца на трамвая в Ню Орлийнз.

— Момичетата ще бъдат страшно развълнувани — продължи Крис. — Разказах им за теб. Тази седмица са при мен, така че ще можеш да се запознаеш с тях довечера. Стига да искаш, естествено.

— Разбира се, че искам — усмихна се в отговор Карен.

Той поклати само глава, без да спре да ѝ се възхищава, след което отново я привлече към себе си.

— Благодаря ти — въздъхна Крис.

— Няма за какво.

Той съобщи в офиса си, че няма да се връща до края на деня и остана вкъщи с нея, докато момичетата се върнат от училище. Тя искрено се изненада от това, колко красиви бяха децата. Снимките, които баща им ѝ бе показал в Ню Орлийнз, не показваха и половината от очарованието им. Косата на Джоузи бе ягодова на цвят с топлината на есенни листа. Тя бе в годините, когато момиченцата обикновено не могат да спрат да говорят. Разказа на Карен всичко за училище, за приятелите си, за отминалата лятна ваканция и за намеренията си за следващото лято.

Кейт бе по-голямата и естествено по-сдържаната, особено в присъствието на Карен. Много скоро стана ясно, че в лицето на тяхната гостенка тя вижда съвършената грациозност. Нужно ѝ бе известно време, докато се отпусне, след което детето се разбъбри почти колкото по-малката си сестра.

Карен им подари фланелките с емблемата на олимпиадата в Атланта и сложи на главата на Крис шапката. И тримата настояха да не

свалят подаръците и до края на вечерта останаха с тях. Младата жена отчете по достойнство старанието им да бъдат гостоприемни и да отдадат дължимото на нейния жест. Това искрено я развълнува и неволно я накара да се почувства като своеобразна част от семейството, като човек, отдавна чакан сред тях.

Внезапно погледът ѝ случайно попадна в едно огледало и тя се спря за миг. Стори ѝ се, че е станала по-хубава, по-одухотворена и изискана. Сякаш бе минала през много вълнуващи и интересни места и те бяха оставили своя отпечатък върху изражението ѝ. Имаше чувството, че от нея се излъчва някакво сияние, усещаше възхищението на момичетата и баща им, като че бе донесла в малкия им дом атмосфера на екзотичност.

Четиримата се заеха да приготвят вечерята. Момичетата помогнаха на Карен за салатата, докато Крис печеше месото отвън на откритата скара. След като се нахраниха, децата заведоха гостенката да разгледа стаите им. Изненада я колко подредено бе всичко — малките им рокли, джинси и фланелки бяха старателно сгънати. Очевидно тук за децата се грижеха добре.

— Майка им пазарува почти всичко за тях — обясни Крис. — Аз само осигурявам мястото, където да се приберат вещите им.

— Ти наистина си чудесен баща, Крис.

— Опитвам се — усмихна се добродушно той. — И въпреки всичко имат нужда от майка.

Карен помогна на децата да почистят съдовете и да ги наредят в миялната машина. Направи ѝ впечатление с какво умение и съобразителност наместват всичко вътре.

— Как сте се научили да подреждате така съвършено? — попита тя.

— Татко ни показва — побърза да се похвали Джоузи. — На мама машината не е толкова голяма, ала в тази е лесно. Ето виж, ако искаш можеш да преместиш този рафт.

Карен си спомни, че Крис бе архитект. Той имаше око и усет за размерите и обемите и бе естествено да знае как най-оптимално да подреди едни съдове.

— Значи и баща ви подрежда миялната машина?

— Да, само че винаги чупи чаши. Много е схванат — заключи Джоузи.

— Като повечето мъже — отбеляза Карен.

— Наистина ли? — Кейт изведнъж прояви интерес към разговора. Тя очевидно се интересуваше от опита на Карен с отсрещния пол.

— Много от тях са доста несръчни — едва прикри усмивката си Карен.

Децата настояха гостенката да ги целуне за лека нощ. Докато ги прегръщаше усети, че интересът им към нея нараства с всяка измината минута. Не можеше да определи каква бе причината — липсата на пълноценно семейство или на необичайната атмосфера, която бе донесла със себе си в техния живот. Едно бе сигурно — накарали я бяха да се почувства у дома си.

Още същата седмица Карен си намери жилище и започна да си търси работа. Не беше много трудно, защото познаваше добре големите компютърни фирми и техните изисквания. Само след десетина дни ѝ дадоха място в консултантска фирма за компютри. Всекидневието ѝ потече в добре познатия ѝ ход на служебни ангажименти през деня, а вечер отиваше в дома на Крис, за да вечеря с него и децата.

След това те се върнаха при майка си за следващите две седмици и Карен остана сама с Крис. Това бе времето, когато те продължиха да се опознават. В известен смисъл отсъствието на децата улесняваше процеса. Но от друга страна, наблюдавайки как новият ѝ приятел се държи с момичетата си, тя бе сигурна, че той разкрива други свои, не по-малко ценни качества. Крис наистина бе нежен и отзивчив баща. Лесно бе да се види, че докато растат, неговата спокойна самоотверженост ще им бъде от голяма полза. В тяхно присъствие той стоеше на заден план, не искаше нищо за себе си. Изпитваше удоволствие да дава.

В края на първата седмица без децата Карен спа за първи път с Крис.

В началото и двамата бяха нервни и притеснени.

Той се боеше да не я смути с разгорещеността си. Очевидно и сам не се чувстваше много уверен след развода. А що се отнася до Карен, тя бе така объркана от преживяното наскоро, че никак не бе убедена дали изобщо бе способна на някаква интимност с когото и да било.

След няколко неуспешни опита всичко потръгна и завърши като нежна и естествена връзка. Крис бе внимателен любовник и изглежда мислеше повече за нея, отколкото за себе си и своето удоволствие. В ласките му отсъстваше страстната пронизваща интимност, която излъчваше Марк Белфорт, ала в замяна на това бяха проникнати от топлота и усещане за дом, които Марк никога не можеше да предложи. Стигането до кулминация бе за Карен изненада. Даде си сметка, че в прегръдките на Крис Карпентър можеше да изпита страст, обогрена в съвършено други цветове.

Дълго лежаха прегърнати, наслаждавайки се на своята близост.

— Толкова си красива — прошепна той.

Тя се сгуши в него, изпълнена с благодарност. Знаеше, че нещата между тях се развиха твърде бързо, но изпитваше към този мъж доверие, което не само успокояваше тревогите ѝ, а ѝ даваше и спокойствие за бъдещето.

След тази нощ стана ясно, че връзката им е сериозна. Когато момичетата отново дойдоха при баща си, видяха, че Карен ги очаква. Семейството постепенно започна да се споява около нея. И двете страни имаха още много да учат, с много неща да свикват. Правеха и грешки, ала дори те изглеждаха естествени и необходими. Карен продължаваше да бъде за тях малко екзотично и някак нереално същество, ето защо тя чувстваше, че се налага да се приземи и да покаже на момичетата, че е човешко същество като самите тях.

Постепенно обаче успя да се наложи като най-сръчна с нещата, свързани с домакинството, но разчиташе изцяло на Крис за преценката за добро и лошо, също както и децата. Карен напълно го подкрепяше при възпитанието и активно се включваше в разговорите, когато бяха четиримата.

Младата жена схвана, че момичетата много се тревожат за своята роля при развода на родителите си. Изглежда децата изпитваха известно чувство за вина, че не са били достатъчно добри и послушни и не са успели да задържат родителите си заедно. В различни моменти

и по различен начин даваха да се разбере, че не се чувстват много добре. Карен бързо се научи да повдига духа им и да ги разсейва с похвали и насърчения за постиженията им, а и открито даваше израз на привързаността си към тях. Нямаше представа дали майка им успява да прави всичко това, когато е с тях, ала си даваше сметка, че едва ли ще навреди, ако се старее децата да се чувстват обичани.

— Толкова си добра с тях — отбеляза една вечер Крис. — Как го правиш? Никога не си имала деца.

— Аз просто ги харесвам такива, каквито са — отговори Карен. — Никак не е трудно, когато харесваш някого.

И все пак имаше още нещо, което тя знаеше много добре. Години наред бе искала да има деца, а все не бе успявала да създаде истинско семейство. Джоузи и Кейти бяха дошли в живота ѝ като по поръчка. И двете бяха будни, чувствителни, обичливи момиченца, които се нуждаеха от нея. За нея те бяха като сбъднат сън. Трябваше само да преценява внимателно и да разбира чувствата им и в същото време да уважава децата така, както те заслужаваха. В едно нямаше никакво съмнение — носеха ѝ истинско щастие.

Що се отнася до Крис, с всеки изминат ден се чувстваше все по-добре и по-добре с него. Искрено се възхищаваше от начина, по който този мъж подходеше към живота. Отнасяше се много сериозно към работата си, но на първо място винаги беше семейството му. Виждаше колко важно бе да цени момента и да се радва и на малките неща, да е на разположение на децата. Ясно бе, че разводът го бе научил на някои неща за преуспяването на един мъж в този свят на непрестанно съревнование и конкуренция. Важно бе не да участва в състезанието за власт и пари, а да усъвършенства уменията си да е силен за децата си, да им осигури дом и сигурност.

Той не говореше за тези неща и Карен подозираше, че може би невинаги го правеше съзнателно. Ала това личеше във всичките му действия. Винаги, когато децата бяха при него, Крис се прибираше от службата при първа възможност, дори оставяше работата и из къщата за времето, когато те спяха или се занимаваха с нещо свое си. Тя често го сварваше да седи в една стая с тях, дори когато не му обръщаха внимание. В даден момент някое от децата се обръщаше за нещо към него или му показваше какво е направило току-що, или пък задаваше някой от вечните въпроси, които момиченцата задаваха на своите

бащи. В такива случаи Карен разбираше, че той държи да е наблизо, за да използва всеки миг с тях, да проявява своя интерес и възхищение от тях. Този човек просто имаше огромния талант да бъде баща.

Месеци минаваха, приближаваше Коледа. С всеки изминат ден Карен ставаше все по-спокойна и щастлива. Времето, което прекарваше с Крис, вече не ѝ се струваше като престъпление, а по-скоро като естествено развитие на нейния живот.

Един ден тя поправяше магнитофона на Кейт.

— Знаеш ли, ти си направо съвършена — подхвърли Крис.

— Какво имаш предвид?

— Спомняш ли си, че в Ню Орлийнз ти казах, че при първата ни среща си ми заприличала на атлет или на състезателен кон?

— Да.

— А по-късно ти обясних, че си се променила, станала си някак по-мека и нежна, все едно слизаш от някаква картина.

— Много добре си спомням — изчерви се леко Карен.

— А сега ми се виждаш съвършена — заключи той. — Имам усещането, че си била тук от край време. А като те наблюдавам, все едно, че винаги сме били заедно, че никога не съм изпитал и миг на нещастие. — Крис въздъхна.

Тя предпочете да замълчи и продължи работата си. Никога нямаше да забрави тези думи.

Една вечер Крис покани Карен на вечеря.

— В петък вечер — обяви той, — ще те заведем в „Льо Франсе“.

— Сериозно?! — възкликна тя. — Не може, Крис. Много е скъпо.

— Не и за тази вечер. Това ще е една много важна вечер.

„Льо Франсе“ бе най-известният ресторант в района на Чикаго. Карен разбираше, че той никога нямаше да предложи да отидат там, ако случаят не беше толкова важен.

Децата щяха да отидат с майка си в Лейк Форест. Карен и Крис бяха сами.

Тя бе имала тежка седмица по въвеждането на специална компютърна програма в една от банките в центъра на града. В петък си

тръгна по-рано от работа и се прибра, за да облече най-красивата си рокля.

Когато се приготви, погледна в огледалото и прочете в очите си очакване, от което се изчерви от неудобство. Предполагаше, че Крис ще ѝ предложи брак. Нищо не можеше да я направи по-щастлива. Беше вече двайсет и осем годишна и най-накрая можеше да каже, че е намерила себе си. Животът ѝ бе поел естествения си ход.

Крис трябваше да ѝ се обади, когато бе готов да тръгне, за да я вземе. Карен седеше в спалнята и довършваше грима си в очакване на позвъняването на телефона.

Мина известно време и тя започна да се пита дали задръстванията в движението не бяха му попречили да се прибере навреме. В петък това бе нещо обичайно, тази вечер навън се сипеше ситен дъжд, който вероятно бе и замръзнал при изходите на пътните артерии.

Шест часа мина. После и шест и половина, Карен набра телефона на Крис. Никой не вдигна отсреща. Тя си сипа чаша вино и седна да почака.

В седем позвъни отново. Отново никой не се обади. Карен се качи в своята кола и се запъти към дома на Крис. Макар дъждът да преминаваше вече в сняг, пътищата не бяха кой знае колко хлъзгави.

Къщата бе потънала в мрак, с изключение на светлината в кухнята. Тя влезе и застана в тъмната дневна, заслушана в тишината.

— Крис? Тук ли си? — Неясен страх пропълзя в сърцето ѝ. С усилие Карен се накара да надникне в малкия кабинет, след което тръгна нагоре по стълбите.

Стаята на децата беше празна и естествено бе тъмна. Надникна в голямата спалня. На това легло бе спала за първи път с Крис. Топлината на този мъж се излъчваше и в момента.

Направи ѝ впечатление, че откъм банята идваше светлина. Тръгна с предпазливи стъпки и разтреперана.

Видя го преди да успее да се приготви за гледката. Въпреки това, когато се спусна към простращото на пода тяло, освен изненадата усети и някакво друго ужасяващо чувство. Нещо страшно я очакваше, нещо, което сякаш бе знаела предварително.

Плочките под главата на Крис бяха целите в кръв. Лицето му бе извърнато в обратна посока. Но отпуснатите му ръце я ужасиха най-

много.

— Крис! — Тя коленичи до него. — Крис! Господи!

Бе се навела над тъмното петно зад ухото му, когато чу зад себе си нечий глас.

— Опитах се да те предупредя. Ала ти не искаше да ме чуеш.

Карен се обърна и видя Марк Белфорт, който я наблюдаваше с хладни, преценяващи очи.

— Марк! За бога...

Той стоеше напълно неподвижен, скръстил ръце на гърдите си. Стоеше там студен, без да мърда. Погледът му се движеше спокойно от проснатата на земята фигура към Карен.

— Нещата ти тук ли са? — попита Марк.

Тя чувстваше, че не може да говори. Гледката я бе лишила от дар слово.

— В апартамента — успя да промълви най-накрая.

— Да вървим.

Карен сви пестници.

— Не.

Той не помръдваше.

— Спаси поне момиченцата — рече само Марк. — Идваш с мен.

Очите ѝ се отвориха от ужас.

— Няма да го направиш!

— Направих това, нали?

В същия миг тя почувства, че всички сили я напускат и се олюля.

— Да вървим — отсече той.

Остави се да бъде поведена навън от къщата към колата, която чакаше зад ъгъла. Погледна към смаляващата се в далечината къща, а заедно с нея и бъдещето ѝ с Крис.

— Изпий това. — Марк тикна в ръцете ѝ някакво шише.

Карен го пое и отпи. Почти веднага главата ѝ се замая. Преди да стигнат магистралата, едва държеше очите си отворени.

— Защо? Защо, Марк? — успя да попита само.

— Глупав въпрос — гласеше отговорът му. — Излишно е да питаш мен. По-добре попитай себе си. Всичко това е твое дело.

Това бяха и последните думи, които тя чу. Сетне загуби съзнание, а около нея се носеше тътена на профучаващите коли.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Карен дойде на себе си, главата ѝ туптеше от опиата, който ѝ бяха дали да изпие. Лежеше в леглото на Марк, сякаш нищо не се бе случило.

Стаята нямаше прозорци и тя не можеше да добие представа кое време на деня беше. Нямаше как да разбере дори кой ден бе. Доста време ѝ беше нужно, за да си припомни какво ѝ се бе случило, да проумее, че това бе истина, а не някакъв кошмар и много скоро ще се събуди в апартамента си в Чикаго.

Най-сетне прие истината. Карен отново бе в измисления свят на Белфорт, който отново я поглъщаше. Истинският, огрян от слънце свят на работа и щастие, с малките момиченца и обичащите ги бащи, бе съвършено чужд на това лишено от въздух място на лудост и тишина. По свой начин тя бе направила избора си в нощта, когато за първи път се отдаде на Марк след бала в семейство Дъчейз в Сан Суси. Съдбата нямаше да ѝ позволи да се върне назад.

Няколко минути след като се събуди, ключът се обърна в бравата и една от сестрите влезе с поднос с кафе и кифлички. Значи я наблюдаваха. Жената безмълвно остави подноса и излезе, като не забрави да заключи вратата след себе си. Карен си наля от силната напитка с дъх на цикория. Това повъзвърна силите ѝ, но не се докосна до кифлите.

Тя провлече крака към банята, за да потърси аспирин. За неин късмет в чекмеджето на тоалетната масичка там намери цяло шишенце. Взе три таблетки и се върна в леглото, омаломощена от усилието. Изпи цялото кафе от каничката. Под влияние на кофеина я обзе трескаво неспокойствие, ала бъркотията в главата ѝ не се проясни. Карен седеше в леглото, нервите ѝ вибрираха от напрежение. Огледа стаята.

Нищо не се бе променило тук. Гобленът, закачен на стената, все така изобразяваше красива жена, облечена в цялото великолепие на своето време. Образът на пра-пра-бабата на Марк все така я

наблюдаваше от отсрещната стена. Приликата с Марк, макар и далечна, бе очевидна. Всички дреболии и украшения бяха на предишните си места, почистени от прахта, но лакът по тях само подчертаваше тяхната възраст. Тежкият бронзов бюст на непознатата, поставен върху нощната масичка, бе все така неразгадаем.

Въпреки погълнатия кофеин, Карен изглежда отново се бе унесла в сън, защото сякаш само след няколко минути Селесте или Аугустин се появи на вратата с обяда. Сигурно от съжаление към Карен обядът бе много специален — салата от раци, студено пилешко с вълшебен, ако се съдеше по аромата, сос и бяло вино. Карен погледна с копнеж храната, ала отказа да се храни.

Часовете се нижеха и тя се чувстваше все по-слаба. Някаква вътрешна нейна решителност ѝ бе отнета, а без нея ѝ се струваше, че е безсмислено да крепи силите си. Подобно на стотици затворници преди нея, Карен се бе предала.

Тя равнодушно проследи как прислужничката влезе в стаята, поклати глава и изнесе подноса. След като чу ключът да се завърта в бравата, Карен се отпусна и отново заспа. Сънува много, предимно епизоди от детството си. Събуди се от нечие присъствие. Когато отвори очи, видя лицето на Марк над себе си.

— Събуди ли се? — попита той. — Хайде, ела.

Помогна ѝ да отиде в банята. Ваната беше вече пълна, а във водата бе сипана ароматизираща сол. Марк свали нощницата ѝ и ѝ помогна да влезе във водата. Карен беше пасивна като болно дете. Остави го да сапуниса тялото ѝ.

— Дръж главата си назад — рече той. Изля малко шампоан върху косата ѝ. Разнесе се аромат на манго и треви. — Ето така, добро момиче.

Когато свърши, Марк я обгърна с мека хавлиена кърпа и я отнесе обратно в леглото. Тя се отпусна замаяна, с все още зачервена от топлата вода кожа. Той я милваше бавно и нежно, върховете на пръстите му докосваха гърдите и корема ѝ. Плъзгаше устни по кожата на краката ѝ, целуна коленете ѝ. Косата ѝ още миришеше на чужди места и невидени гледки.

Най-накрая Марк свали дрехите си и легна до нея. Карен не оказа никаква съпротива, а кротко разтвори крака и той потъна в нея. Тихи въздишки от време на време се отронваха от гърдите ѝ, от което

неговата възбуда нарастваше. Никой от тях не говореше. Телата им знаеха да общуват и думите бяха излишни.

Марк завърши с леки спазми, които отекнаха в сетивата ѝ. Тя потрепна като птица в ръцете му. Той полежа известно време до нея, вдъхвайки аромата на тялото ѝ. След това си отиде.

Карен не помръдваше. Тя дори не се облече. Лежеше гола, вперила очи в тавана, докато не се унесе в дрямка. Когато ѝ донесоха вечерята, само извърна лице към стената. Селесте или Аугустин дори не остави подноса.

Когато Марк се върна отново в стаята, бе вече късно. Разбра го по халата, който той обикновено носеше преди да си легне.

Като видя, че лежи гола, Марк я покри със завивката.

— Селесте ми каза, че нищо не си яла — обади се той. — Не може така, Карен.

— Не съм гладна. — Слабичкият ѝ глас идваше някак отдалеч.

В тъмните му очи се четеше загриженост.

— Ти мина през труден период — отбеляза Марк. — Ще ти трябва известно време, докато се съвземеш. Но не може да се предаваш просто така.

Тя извърна лице от него.

— Обичам те, и ти го знаеш — продължи той. — Много повече, отколкото можеш да си дадеш сметка.

Карен мълчеше.

— Живея през всичкото това време единствено за теб. Откакто си тук, имам желание да живея. Ще те направя най-щастливата жена на света.

Тя бе неподвижна като статуя. Празнотата в погледа ѝ го разтревожи.

— Толкова ли го обичаше?

Единствената ѝ реакция бе леката тръпка, която пробягна по тялото ѝ.

— Колкото и много да е било, аз те обичам стократно повече. Някой ден ще разбереш какво е това любов, Карен. Какво значи да не можеш да живееш без човека, когото обичаш. Да не можеш да дишаш...

Марк вдигна завивката и плъзна очи по голото ѝ тяло.

— Ах, Карен...

Дланите му се плъзнаха по бедрата ѝ и той се наведе да целуне гърдите ѝ. Те настръхнаха от докосването на устните му. В гърлото му се надигна едва доловим стон.

Ръката на Карен се протегна почти несъзнателно, повдигна бронзовата статуя от нощното шкафче с неподозирана сила и стовари предмета върху слепоочието му. От устата му се отрони тих вик и Марк се отпусна върху гърдите ѝ.

Тя лежеше цялата разтреперана и изтощена от дългата концентрация в това единствено движение. Главата му бе отпусната трогателно на гърдите ѝ, сякаш бе малко дете. Позата изглеждаше нелепо нежна, ако не бе усетила как струйка кръв се спуска по кожата ѝ.

Карен цялата се стегна и се измъкна с рязко движение. Сетне стана от леглото. Бързо отиде в банята. Грозна ивица се спускаше между гърдите ѝ към стомаха. Изми се и с припрени движения се облече.

Планирала бе добре този момент. Беше вече късна нощ. Прислужничките, спокойни, че Марк е при нея, си бяха легнали.

Тя навлече първата дреха, която ѝ попадна, и се спусна надолу по стълбите. Завъртя много бавно ключа в бравата на външната врата, толкова бавно и полека, че дори не успя да чуе превъртането. Отвори вратата и е бързи стъпки се отправя надолу по „Притания стрийт“.

Взе такси на ъгъла на Сейнт Чарлз Авеню и поиска да я закарат на летището. Залите на летището бяха като заспали, само тук-там се мяркаше някоя жива душа. Качи се на самолет до Савана. Машината беше почти празна.

Пристигна в ранните часове на деня и отиде да прегледа мониторите с разписанията на следващите самолети. В седем имаше полет за Чикаго. Изглежда надписа с копнеж, ала само тъжно поклати глава. След това си купи билет за първия полет до Ню Йорк.

На изхода за самолета беше първа. Персоналът я завари да чака пред вратата. Карен не се помръдна дори да си купи кафе или да прочете списание, докато самолетът не пристигна. Щом съобщиха на пътниците да се качват, тя бе първа.

Полетът до Ню Йорк трая два часа. На „Ла Гуардия“ Карен намери полет до Ню Хейвън, но реши, че е по-добре да отиде в Манхатън. Взе такси и се озова в сърцето на града. Купи си дрехи от някакъв универсален магазин и пусна копринената си рокля в кофа за боклук на Петдесет и пета улица.

Обядва в Музея за модерно изкуство, където прекара по-голямата част от следобеда. След това се сля с тълпата на шумните улици, обзета от желание да попие от забързаните хора наоколо чувство за реалност. Ню Йорк ѝ се видя шумен и груб. Тук нямаше и следа от очарованието на търговския център, където се бе видяла повторно с Крис Карпентър. Ала бе по свой жесток начин реален. Отпусна се и остави тътенът на движението и писъците на сирените да проникнат в нервите ѝ. Искаше да усети дразненията на живия живот. Истинският живот никога не бе бил удобно място.

С напредването на времето, усети, че краката започват да ѝ изневеряват. Спря за чаша кафе и малко кексче в едно кафене. Едва тогава взе такси и се върна на летище „Ла Гуардия“, за да се качи на самолета за Ню Хейвън, чийто полет си бе записала сутринта.

Когато слезе в Ню Хейвън, си взе кола и даде адреса си в Уолингфорд. Вечерта настъпваше с бързи стъпки. Докато пристигнат пред вратата на нейния дом, бе станало съвсем тъмно.

— Май никой не ви чака — обади се шофьорът на таксито.

— Няма нищо — отговори Карен. — Какво ви дължа?

Изчака колата да се скрие зад ъгъла и едва тогава извади ключовете си и приближи вратата. Тъмнината ѝ се стори още по-дълбока. Дворът изглеждаше съвсем запуснат. Това беше невъзможно, ако Брет живееше тук. Той обичаше да се занимава с градината в почивните дни.

Тя отключи първо задната врата. В кухнята я лъхна на застоял въздух.

Сърцето ѝ се сви. Знаеше, че Брет бе напуснал дома. Как можеше да очаква, че ще е тук?

Запали само ключа на лампата в кухнята. Надникна през вратата в малката стаичка, където държаха телевизора си и сядаха там, за да гледат спортни предавания или някой филм. Всичко ѝ се видя студено и запуснато.

Въздъхна и се върна в кухнята. На плота намери бележка: „Ако се върнеш, ще разбереш как съм се чувствал“.

От устните ѝ се отрони ридание при вида на почерка на съпруга ѝ. Спомените от времето, прекарано с Брет, изникваха един след друг, сякаш се откъсваха от стените на стария им скромнен дом. Животът им заедно бе добър. Не беше лесен, но бе посвоему щастлив. Грешка, ужасна грешка бе да му обърне така дръзко гръб. Страстно ѝ се поиска да можеше да върне назад стрелките на времето. Трябваше да се бори за този живот, длъжна бе да се бори за Брет.

Бавно се отправи по стълбите към спалнята им. Посрещна я тишината на стаята. Отвори гардероба и видя празните закачалки, останали от костюмите на Брет, от якетата и панталоните. От него тук нямаше и следа. Видя само своите дрехи.

— Господи, какво направих?

Карен се отпусна на леглото и потънала в сълзи, захлупи лице. Почувства се напълно изоставена. Едва сега проумя ужасната истина в бележката на Брет. Връщайки се в празния им дом, тя усети какво бе изпитвал той, когато се бе прибирал сам тук. Знаеше какво му бе струвало да обърне гръб на толкова години съвместен живот и обич.

Остана да лежи така дълго. Остави студения мрак да проникне в плътта ѝ. Чувстваше, че бе стигнала края на своето пътуване. Разбила бе живота си и празнотата наоколо ѝ бе отплатата за това.

Опита се да седне, ала безсмислието на пропиляния ѝ живот я притискаше и Карен не можеше да се надигне. А и защо ли да се изправя? Къде можеше да отиде? Какво можеше да стори? Изчерпала бе всичките си възможности.

Все пак очевидно ѝ бе останал някакъв живот, защото се изненада и изплаши до смърт, когато чу гласа, проехтял в тъмнината.

— И така — чу тя Марк Белфорт да казва, — ти се прибра у дома.

Мъката на Карен се превърна в паника. Тя направи опит да се надигне от леглото, но в тоя миг Марк бе вече над нея. Лицето му не се виждаше, ала Карен усети обзелата го ярост в силата на пръстите му, които я стиснаха здраво.

— Има един-единствен начин да се отървеш от един особен вид жени — продължи той. — Моите прадеди го знаят. Въдиците им се

забиват прекалено дълбоко в теб. Никога не можеш да се освободиш от тях. Поне докато жената е жива.

Ръцете му обвиха врата ѝ. Започна да ги стяга.

— Погледни ме в лицето — рече Марк. — Ти го направи, Карен. Ти успя да ми сториш това.

Тя усети, че не ѝ достига въздух. Опита се да изкрещи. Видя как лицето на мъжа над нея се доближава все повече и повече. Видя и кървавия белег от своя собствен удар. Марк го носеше като знак за насилието, което бе понесъл.

— Виж добре това лице — просъска той. — То е последното лице, което ще видиш в този живот.

Притъмня ѝ. Марк съвсем доближи лицето си до нейното, сякаш се канеше да я целуне за последен път.

— Обичам те.

Карен усети, че се вдига от леглото. Агонията в дробовете ѝ отстъпи място на необичайна лекота. Ето сега ще свърши, помисли си тя. Всичко ще свърши. Всичките перипетии, през които мина, са вече минало. Искеше да се сбогува, но вече беше късно. Светът се разделяше с нея.

— Карен...

Тя сепнато отвори очи, чула името си. Пред нея бе не лицето на Марк, а на някакъв Ромео. Същата маска, която бе видяла по време на бала в семейство Дъчейз, преди векове. Очите на човека святкаха в полумрака. Той се доближи до нея и устните ѝ се разтвориха, за да приемат целувката му. Карен си даде сметка, че е жива и дори в безопасност.

Целувката ѝ се стори позната. Вкусът на устните ѝ се стори познат, прегръдката му — също. Тя усети лекия натиск на тялото му върху нейното и откликна.

— Обичам те. — Той ли го промълви или тя? Вече в нищо не беше сигурна. Връщането към собственото ѝ аз бе толкова дълго, че главата ѝ се замая.

— Толкова ми липсваше! — Гласът бе на Брет. Слисана, Карен започна да се бори да си поеме въздух, за да му отговори.

— Брет... — възкликна тя. — О, Брет...

— Сърдиш ли ми се? — попита той и я притисна по-силно до себе си.

— Да ти се сърдя ли? Но защо?

— За това, че те последвах тук. Може би не биваше.

Едва тогава Карен забеляза отворената врата на терасата. Чарлз Дъчейз с костюма си на Наполеон мина покрай вратата и спря очи за миг върху нея. Стените на Сан Суси бяха все същите. Всичко си беше така, както го помнеше, включително и тя самата. Пътешествието с Марк Белфорт не беше я поместило нито от мястото ѝ, нито от тази нощ. Всичко е било плод на въображението ѝ.

Чарлз тактично затвори с лека усмивка вратата.

Брет свали маската си. Познатите тъмни очи и обсипаното с лунички лице ѝ се сториха като дар от небесата.

— Просто не можеш да те оставя да си тръгнеш така — продължаваше той. — Много мислих за нас двамата и исках на всяка цена да те видя.

Карен погледна стената. Там бе онзи портрет на млад мъж в костюм за езда, с тъмни очи и малко отнесено изражение в тях. Без съмнение някакъв отдавна забравен праядо от семейство Дъчейз. Само преди няколко часа този поглед я бе зашеметил. Сега ѝ се стори далечен и странен като самия портрет. Въображаем романтичен копнеж по отдавна минало време.

— Не биваше да те оставям да заминеш толкова далеч — продължаваше Брет. — Отсега нататък нещата ще се променят.

— Далеч... — Тя погледна над рамото му към лицето на портрета. Притисна се към съпруга си и тихо повтори: — Отсега нататък нещата ще се променят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.